

ת"פ 733/04 - מדינת ישראל, המאשימה נגד אולגה ברק, הנואשת

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 17-04-733 מדינת ישראל נ' ברכ
בפני כבוד השופטת, סגנית נשיאת פרנקל (שייפמן) ליאורה

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד
אולגה ברק - הנואשת

הכרעת דין

כתב האישום:

כנגד הנואשת הוגש כתב אישום המיחס לה עבירה של גנבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין התשל"ז- 1977 (להלן: "החוק").

בעובדות כתב האישום נטען כי ביום 2.2.17 בשעה 14:35 או בסמוך לכך, עבדה בסניף "סופר פארם" בקניון באר יעקב (להלן: "הסניף") גב' בת אל פורת (להלן: "המתלוננת").

בנסיבות האמורות לעיל השaira המתלוננת נרתיק ובתוכו מכשיר טלפון מסוג גלקסי S5 וכן כרטיס אשראי ורישיון נהיגה (להלן: "נרתיק הטלפון").

נטען כי בהמשך לאמור לעיל בשעה 14:50 גנבה הנואשת את נרתיק הטלפון ויצאה מהסניף.

נטען כי מיד ובסמוך להcla הנואשת לחנות פלאפונים בקניון בשם "סיטי פון" (להלן: "החנות") וביישה לאפס את מכשיר הטלפון היהת ובנה שיחק איתו ולכן ננען.

נטען כי עבד החנות מר אור ביבי אמר לנואשת כי תשאיר את המכשיר בתיקון והוא בתגובה מסרה כי תגיע למחרת.

בהמשך היום, התקשר החוקר אדין יצחק לנואשת ויזמנה לחקירה בתחנת משטרת רמלה.

נטען כי ביום 3.2.17 הגיעה הנואשת לסניף ומסרה למר גילדמו שיינקמן, עובד בסניף, את נרתיק הטלפון ללא כרטיס הסים.

עמוד 1

נטען כי בנסיבות האמורים לעיל נטלה ונשאה הנואשת דבר הנitin להיגנב, ללא הסכמת הבעלים במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב כשהיא מתחוננת בשעת הנטייה לשולות את הדבר מבעו שלילת קבוע.

מענה הנואשת:

הנאשת כפירה במיחס לה. טענה כי לקחה הטלפון ללא כוונה לגנוב והוא הוחזר למחרת (עמ' 3), בהמשך טענה כי מדובר באין הבנה וכי לא הייתה לה כוונה לשולות שלילת קבוע את הטלפון מבעו. קרי, נטען כי לא נتمלא היסוד הנפשי הדרוש להוכחת עבירות גנבה.

באשר להיות המטלוננת עובדת בחנות כפירה מחוסר ידיעה.

באשר לעובדה שהמטלוננת הניחה את הטלפון על המדף, טענה כי יתכן שהמטלוננת הניחה את הנרתיק לרבות הטלפון, כרטיס האשראי ורשון הנהיגה, על המדף.

טענה כי בכניסה לסופר פארם ראתה את הטלפון על המדף, הרימה אותו, שאלה ילדים שאין בסביבה אם הטלפון שייר להם והם השיבו בשלילה.

טענה כי נטלה את הטלפון אולם לא כדי לשולות אותו שלילת קבוע מבעו אלא כדי להחזירו לבעו.

טענה כי הטלפון היה נועל באמצעות סיסמה ומשכך עם יציאתה מהסופר פארם נגשה לחנות הטלפונים בבקניון בבקשת לפתח את הטלפון.

טענה כי עובד חנות הטלפונים אמר לה שכדי לפתח את מכשיר הטלפון צריך לפרמט אותו.

טענה כי לא אמרה לעובד החנות שהבן שלו שיחק עם הטלפון והוא נגע. טענה כי הגעה לחנות עם טלפון נסף בבקשת לפעולה מסויימת ומכאן הבלבול.

טענה כי השאייה לעובד את החנות את פרטיה המלאים. טענה כי היא עובדת בקומת מעל.

אישרה כי באותו היום זמינה לחקירה בתחנת המשטרה ביום ראשון ולא נאמר לא באיזה נושא.

טענה כי למחרת היום חזרה אל הסופר פארם ומסרה בקופה כי מצאה את הטלפון וכי בערב הבדיקה שבנרתיק נמצא כרטיס אשראי ורשון הנהיגה. טענה כי השאייה במקום את הנרתיק.

ב"כ טען כי הנואשת הינה אדם נורטיבי ואין לה סיבה לגנוב טלפון.

ראיות המאשימה:

העד מר אברן בן שימול-

העד הינו חוקר בתחנת רמלה אשר גבה את אמרות הנאשמת, אמרת המתלוונת ואמרות המעורבים הנוספים.

במציאות העד הוגש המוצגים ת/1 ות/2- אמרות הנאשמת, המוצג ת/3- מזכר מיום 22.2.17.

ראיות המאשימה הנוספות, המוצגים ת/4- ת/9 הוגש בהסכמה, בגמר עדות העד (עמ' 11).

בחקירה הנגדית אישר כי הוא יודע שהנאשمت נעדרת עבר פלילי. אישר כי הנאשمت לא נועצה בעו"ד עובר לגביה אמרותיה הגם שהוא על זכותה.

אישר כי הנאשמת מסרה גרסה עשרה בפרטים וכי החלה לספר את הסיפור בפירות עוד לפני החל לשאול שאלת.

אישר כי כל אשר מסרה הנאשמת באשר למה שארע אומת בראיות אחרות.

אישר כי בסרט ניתן לראות שהנאשמת שאלת אנשים שעמדו ליד אם זה שיר להם והם השיבו שלא.

נשאל והשיב כי חנות הטלפונים נמצאת מספר מטרים מהසופר פארם.

נשאל אם הנאשמת השaira לモוכר בחנות הטלפונים את פרטיה, שמה ומספר הטלפון שלו, והשיב שלא זכור לו אולם היא השaira פרטים.

אישר כי הנאשמת עובדת בקנין בכיספים.

נשאל האם סביר בעיני שמי שגונב טלפון מניע של בצע כסף, ינסה למוכר אותו או לפתח אותו בחנות טלפונים הנמצאת בסמוך למקום הganbh, והשיב שזאת טעות, מי שגונב טלפון מכניסו לתיק ואחריו יום יומיים פותח אותו. אישר כי אין מדובר בהתנהגות רגילה.

נשאל האם סביר שאדם נעדר עבר פלילי יבצע עבירה לראשונה בחו"ל מטרים מקומם עבודתו, השיב כי מדובר בנסיבות שאנשים עושים.

נאמר לעד כי הנאשמת מסרה בamartha הראשונה שבויים שיש היא חזרה לקנין להנהלת הקנין והוא שאלת מנהל התחזקה אם מישו חיפש טלפון. העד אישר שהיא משוה כזה. עם זאת נשאל והשיב שלא נגבתה עדות מנהל התחזקה.

העד נשאל מדוע לא גבה עדות מנהל התחזקה, השיב כי הוא מצא שגרסתה הראשונית לא סבירה, וכי עליה מגרטה שהיא גנבה את הטלפון.

נאמר לעד שאין מחלוקת שהנאשמת מצאה טלפון והעד אישר הדברים. עוד נאמר לעד שאין מחלוקת שהנאשמת שאלת את הילדים שבו במקום אם הטלפון שלהם והעד אישר הדברים.

נאמר לעד כי אין מחלוקת שהנאשמת נῆשה לחנות הטלפונים הסמוכה והעד השיב: "היא לא פונה למנהל או סגן המנהל, לדוח שמצאה פלאפון. היא לא פנתה לאנשים האחראים בספר פארם ויצאה עם הפלאפון" (עמ' 10 (21-22).

אישור כי הטלפון היה נועל. אישר כי הנאשمت נῆגה לחנות הטלפונים הסמוכה והוסיף כי נῆגה כדי לפרmeta אותו (עמ' 10 ש' 27).

העד מר גילרמו אלברטו שיינקמן:

העד משמש כמנהל המסחרי של סניף סופרפארם בקניון באר יעקב.

העד מסר כי ביום 3.2.17, يوم שישי, בשעה שמונה וחצי בבוקר לערך, נקרה המתלוונת בכירה מקופה הкосמטיקה אר המתלוונת לא הייתה במשמרת. הוא הגיע לקופה ופגש באשה עם תינוק שבאה להחזיר את נרתיק הטלפון הסלולרי של המתלוונת שנגנב מהחנות יום קודם. בнерתיק היו כרטיס אשראי ורשון נהיגה, כרטיס הסים לא היה בנרתיק, וכרטיס הזיכרון היה (עמ' 11).

הוא ידע שהטלפון לא יהיה בנרתיק הויאל וידע כי הטלפון נמצא בחנות הסלולרי ונאמר להם לחנות שהטלפון ינתן רק למשטרה.

מסר כי ידעו שהטלפון היה בחנות למטה, הויאל ביום קודם הם צפו בצילומות החנות וראו שייצאו עם הטלפון מהחנות. אותו אדם שבא להחזיר את הנרתיק, יצא ביום לפני עם הטלפון מהחנות. הבahir כי היא, קרי, האדם אשר הגיע להחזיר הטלפון, אמרה לו שהטלפון היה נועל, לא ידעה של מי זה וביקשה לפתחו אותו, לקחה את הטלפון למטה, וכי אין לה את כרטיסי הסים, הויאל ועובד החנות לא החזר לה אותם (עמ' 11, עמ' 12 ש' 1-2).

נשאל אם הנאשמת מסרה שעבוד החנות לא החזר לה את הסים והשיב בחוב והוסף, ובלשונו: "שאלתי למה לך חנות הטלפון החוצה ולמה ביקשו לפרmeta. אז היא אמרה לי שהיא לא בקשה לפרmeta היא בקשה לפתח. זה היא אמרה לי" (עמ' 12 ש' 5-6).

בחקירה הנגדית נאמר לעד כי לאחר מספר דקות שהמתלוונת אמרה שהטלפון אבד הם רואו מה קרה כי הסתכלו בצילמות וראו אישة לוקחת את הטלפון, מראה לידיים שהיו במקום וועזבת. העד אישר האמור.

נשאל והשיב כי קומה מפרצה בין חנות הטלפונים לסופר פארם.

לא עלה בידו להשיב לשאלת אם מיד המתלוונת נῆגה לחנות הטלפונים.

לשאלתי כיצד ידע לפנות לחנות הטלפונים השיב שהוא אינו יודע, וכי המתלוונת אמרה לו שהטלפון למטה. לא ידע לומר כיצד המתלוונת ידעה שהטלפון נמצא למטה.

מסר כי המתלוונת הייתה עצבנית והוא הגיע לעזור לה.

נשאל כיצד ידע שהטלפון נשלח לפרmeta והשיב: "כי זה מה שאמור העובד של החנות" (עמ' 12 ש' 28).

נשאל והשיב באשר לחשיבות הנאשמת לשאלתו מדוע שלחה את הטלפון לפירמות, כי היא אמרה שלא ביקשה לפרmeta אלא לפתח אותו (עמ' 12 ש' 30-26).

נשאל העד האם לגרסת הנאשמת הטכני אמר לה שהדרך היחידה לפתח את הטלפון אשר סגור עם סיסמה זה לפרמט. העד השיב ובלשונו: "הוא לא אמר לי. אני פשוט שאלתי מהם הוציאו את הטלפון מהחוץ לחנות, למה לא השאירו אותו דלוק שמתקשרים ואפשר לדעת של מי הטלפון" (עמ' 13 ש' 2-1).

נשאל העד אם הנאשמת אמרה לו שהטכני לא החיזיר לה את הסים, והעד אישר האמור.

נאמר לעד שטענת הנאשמת היא, שהיא אמרה לו שהסים לא נשאר אצל הטכני, אלא אצל בעסק. העד השיב שאינו זוכר (עמ' 13 ש' 9-7).

העד נשאל אם שולל את דברי הנאשمت והשיב: "אני לא זוכר אבל מזוזר לי מה שאתה אומר כי הייתי שואל למה לא החזרת את הסים. החנות קומה עליינו" (עמ' 13 ש' 12-11).

אישור כי כרטיס הזיכרון הושב.

בהמשך נאמר לעד כי הנאשמת אמרה לו שהוא יכול להעלות לעסוק שלו ולהביא את הסים והוא אמר לה שאין צורך הוביל והוא מבוטל, וכי הטלפון בchnות והמשטרה תשחרר אותו. העד השיב: "יכול להיות כי הסים היה מבוטל יומם קודם" (עמ' 13 ש' 27).

בהמשך נשאל אם יכול להיות שהנאשמת אמרה שהסים נמצא אצל בעסק והשיב: "יכול להיות" (עמ' 13 ש' 29).

מוצגי המאשימה:

המוצג ת/1- אמרת הנאשמת ביום 5.2.17 שנגבתה ע"י החוקר אבנר בן-שמעול

הנאשמת הוחודה בגיןבת טלפון ביום 2.2.17 מסניף סופר פארם בקנין באר יעקב.
הודיעו לנאשמת זכויותיה.

הנאשמת מסרה כי היא עובדת בקנין בחברת פיננסים אקסצ'ינג' ובתום עבודתה נכנסה לסופר פארם על מנת לרכוש מספר דברים.

מסרה כי במחלחת ילדים על מדפים היכן שהונחו מגבונים היה מונח טלפון. היא שאלה אנשים שעמדו לידה, אנשים שאיננה מכירה, אם זה שלהם והם אמרו שלא.

מסרה כי לקחה את הטלפון במטריה שם מישהו יתקשר היא תשיב לו את הטלפון.

בהמשך התקשרו אליה מהעבודה וביקשו ממנה לחזור לעבודה. משכך היא יצא מהחנות ועלתה לעבודה. אף אחד לא התקשר, והיא ניסתה להתקשר מהטלפון אך הוא היה נועל. היא ירדה לחנות הטלפונים בקנין וביקשה שיפתחו לה את המכשיר. נאמר לה שטכני לא נמצא כרגע ולכן השAIRה את המכשיר ונאשפתה שמהר בעת שתגיע לעבודה תיקח אותו. מסרה כי השAIRה את פרטייה.

טלפון היה בנסיבותיו שומרה את הנרטיק כי היה בו רשות נהייה וכרטיס אשראי. אמרה (לכורה הכוונה שחשבה לעצמה) שביום שישי כשתוחזר לעובדתה תשאל בקנין אם מישהו איבד טלפון.

ביום שישי הגיעו להנהלת הקניון, מנהל התחזוקה היה שם למיטב זcronona, והוא שאלה אותו אם מישהו חיפש טלפון. הוא שאלה מדוע היא שואלת והיא אמרה שביום חמישי היה מצאה טלפון בסופר פארם. הוא אמר לה לגשת לסופר פארם ולשאול שם.

היא נגשה לסופר פארם ושאלה אם מישהו חיפש טלפון או עובדת שאיבדה, שאלו מדוע, והוא השיבה שיש טלפון אצלה. מנהל המשמרת הגיע למקום ואז הם גילו שמדובר בעובדת שלהם. היא החזירה את הנרטיק ואת התעוזות. שאלת היכן הטלפון והשיבה למנהל המשמרת שהטלפון בחנות והוא אמר שהמשטרה לקחה אותו. (גלוון 2 ש' 16-3).

נאמר לנואשת שיש סרטון המתעד אותה נטلت טלפון מהמדף וועזבת. הנואשת מסרה כי מצאה טלפון על המדף, היא הולכת לקופה, היו אנשים, היא לא יכולה לחכות ולכן עזבה (גלוון 2 ש' 18)

שאלת מדוע לקחה את הטלפון ולא החזירה אותו מיד למנהל או עובד הסופר פארם, והשיבה שלא חשבה על זה.
לשאלה מדוע לא השיבה הטלפון מיד למשטרת השיבה שהיא לה סיורים.

נאמר לנואשת שהיא מסרה לעובד בחנות הטלפונים שבנה שיחק בטלפון והוא רוצה לשנות סיסמה והוא השיבה שהיא לא חיבת להסביר לאף אחד מה עשתה (גלוון 2 ש' 25).

נאמר לנואשת כי היו בידה פרטי הבעלים של הטלפון ובקלות יכולת לדעת למי שיראך היא בחרה לקחת אותו, השיבה כי היא לא בחרה לקחת אותו.

נאמר לנואשת כי ביום 2.2.17 התקשר אליה החוקר אדוון ודימנה לתחנת המשטרה וזה מה שגרם לה ביום שישי ה- 3.2.17 לפנות להנהלת הקניון ולומר שיש טלפון ומסמכים נוספים שמצאה, וכי אלמלא הזמנת לחקירה הייתה משaira את הטלפון בחזקתה. הנואשת שללה את הדברים (גלוון 2 ש' 33).

לא עלה בידי הנואשת לספק הסבר מדוע לא פנתה מיידית לעובדי הסופר פארם ממחלקות הבישום או מחלוקת אחרת בנסיבות בהן יש במקומות רבים עובדים ומסרה את הטלפון (גלוון 2 ש' 37).

נאמר לנואשת שהתנהלותה מלמדת על גניבת הטלפון והוא השיבה שהיא לא גנבה אלא מצאה את הטלפון (גלוון 2 ש' 39).

בגמר גביה אמרה השיבה בשילhouette לשאלת אם יש לה מה להוסיף, עם זאת ביקשה הנואשת להוסיף כי היא ביקשה מהמוכר לפתח את מכשיר הטלפון כי הוא היה נועל, וכי לא היתה חייבת לתת לו הסברים למה היא רוצה לפתח את המכשיר. היא אמרה לו שהמכשיר נועל והוא רוצה לפתח אותו.

המוצג ת/2- אמרת הנואשת ביום 7.2.17 שנגנחה ע"י החוקר אבנור בן-שמעול

הנאשת הוחשدة בגניבת טלפון מהסופר פארם ביום 2.2.17 ומסמכים נוספים.

הודיעו לנשפטת זכויותיה.

הוזג בפני העדה סרטון מצלמת האבטחה והנשפטת זיהתה עצמה בסרטון. צינה כי היא "מוצאת על המדף טלפון ולוקחת אותו" (גלאן 1 ש' 3).

נאמר לנשפטת כי היו לידה ילדים קטנים והוא מסרה כי שאלת אם זה שלהם והם אמרו "לא זה לא שלנו" (גלאן 2 ש' 5). שאלת והשיבה כי היא איננה מכירה את הילדים.

אישרה כי הביאה את הטלפון לחנות הטלפונים.

נאמר לנשפטת כי היא ביקשה לפרmetוט אותו השיבה: "בקשתי לפתוח אותו" (גלאן 2 ש' 11).

שאלת הין הסים של הטלפון והשיבה כי זרקה אותו, בהמשך צינה כי זרקה אותו לפח (גלאן 2 ש' 13; ש' 17).

שאלת אם הביאה את הטלפון לחנות הטלפונים ללא סים והשיבה: "כן. לא רציתי שישאל שאלות. למה אני צריכה לתת לו הרבה הסברים" (גלאן 2 ש' 15).

שאלת מדוע לא הביאה לחנות הטלפונים את הטלפון עם הסים בפנים והשיבה כי רצתה לשמור את הסים אצלה (גלאן 2 ש' 19).

עת גשלה בשנית את אותה השאלה השיבה כי השaira אצלה את הנרתיק של הטלפון, את הסים ואת התעוזות וכי רק רצתה שיפתח לה ולא רצתה לחתם למו"ר "מילון הסברים" (גלאן 2 ש' 21-22).

הmozg ת/3- מזכיר מיום 22.2.17 שנערך ע"י החוקר אבנר בן שימול שענינו "דוח צפיה"

צוין כי בדיסק שהובא מהספר פארם בbaar יעקב שנ汇报 ע"י לוי מיכאל בהתאם למזכיר שערר, ק"י מים מס' קבצים.

קובץ מס' 24 המסתויים בספרות 44528 הינו הקובל הרלבנטי. בשעה 14:40:47 נראית החשודה בספר פארם עם עגלת, לוקחת ממדף פלאפון, מראה לשני ילדים קטנים בני 5-8 וועזבת את המקום עם הפלפון.

הmozg ת/4- אמרת המתלוונת בת אל פורת מיום 5.2.17 שנגבותה ע"י החוקר אבנר בן- שימול

המתלוונת נשאלת והשיב כי בצדדים לטלפון שנגנבה היה כרטיס אשראי ורשון נהיגה.

שאלת והשיבה כי הטלפון הינו מסוג גלקסי 7 שנרכש לפי כ-7 חודשים בעלות של 3,400 ₪.

הוזג בפני העדה הטלפון והוא זיהתה אותו כשלה.

שאלת אם טלפון יש סים והשива כי העובד בחנות הטלפונים אמר לה שהגב' הגיעו בלי סים וביקשה שיפרמט אותו והוא פירמט אותו.

נשאה והשיה כי עובר לגניבת היה במכשיר סימן.

מסרה את פרטי עובד חנות הטלפונים לרבות מספרו.

העדת אישרה קבלת הטלפון. כמו כן צוין כי כרטיס האשראי ורשון הנהיגה הושב ע"י הנאשם לסופר פארם ביום שישי בבורק למנהל שלה.

המוצג ת/5- אמרת המטלוננת בת אל פורת מיום 2.2.17 שנגבתה ע"י החוקר יצחק אדון

המטלוננת מסרה כי היום בשעה 14:35 הניחה את הטלפון שלה על מדף מגבונים בסופר פארם. היא מילאה שחורה, שכחה את הטלפון על המדף והלכה לקופה. כעבור 10 דקות שבו למדף כי נזכרה בטלפון וראתה שהוא איננו.

היא ומנהלה בשעה 14:44 צפו בצילומות האבטחה וראו כי אישה כבת 35, בעלת שער חלק שחור, גבואה, לבושת שמלה בצבע יירוק זית, ממוצא רוסי. האישה בינה את המגבונים, ראתה את הטלפון, הציגה אותו לילדים והכינה אותו לתיק.

מסרה כי בעת צפיית הסרטון זכרה את הנאשם כמי שהיתה בchnות והשaira את העגלה עם המוצרים ליד הקופה ויצאה מהחנות. מסרה כי היא לא התיחסה לדבר. מסרה כי היא איננה מכירה את האישה.

מסרה כי מדובר בטלפון מסווג גלקסי 7 וציינה את מספרו, בצבע זהב בחלקן האחורי.
לאחר שצפתה בסרטון חיפשה את האישה ללא הצלחה.

מסרה כי אחיה בן ה- 14 הגיע לחנות הטלפונים, סתום, כרע בלשונה, שאל אם אישה הגיעה עם טלפון והזכיר בשם אורי סיפר שהגיעה אישה בשעה 15:00 בערך שבאה לפרק טלפון, ומספרה שבנה שיחק עם הטלפון והוא רוצה לשנות סיסמה, והשaira את הטלפון. האישה השaira פרטיהם מזהים. מסרה כי היא הזעיקה משטרת וכי השוטרת שהגיעה למקום רשמה את פרטי האישה ולקח את הטלפון.

מסרה כי זיהתה את טלפון כשייך לה. עוד נרשם כי "בפתח שהוא שלמה על הפירמות כתוב אולגה ברק".

המוצג ת/6- דוח פעולה מיום 2.2.17 שנערך ע"י רס"ר איריס אשכנזי

הארוע נפתח ביום 2.2.17 בשעה 17:04.

בפרטיו המקרה נרשם כי בקניון באר יעקב בקומת התחתונה בחנות הטלפונים ליד השופרסל המודיעעה דזוזה כי לפני מספר שעות נגנב לה הטלפון. הם הסתכלו כרגע בצילמות וראו אישה אשר גנבה את הטלפון. אותה אישה פנתה לחנות הטלפונים לצורך פירמותו. המודיעעה נמצאת בחנות הטלפונים אולם בעל העסק מסרב להשיב לה את המכשיר ומשכך ביקשה שניידת תגיע למקום.

בפרטיו הטיפול באירוע נרשם כי עורכת הדוח הגיעה לחנות "סיטי פון" בקניון בקומת התחתונה, חקרה למודיעת בת אל

אשר עבדת בסופר פארם בקומה השנייה. המודיעה מסרה כי באותו היום בדעה 14:45 נגנבה לה הטלפון מסוג גלקסי 7 וכיינה את מספרו. הטלפון היה על המדף בסופר פארם.

בבדיקה מצלמות האבטחה זיהתה אישה שעברה בין המדפים, מצאה טלפון על המדף, הניחה אותו לשנה על המדף ולקחה אותושוב. היא התעסכה אליו, החזירה את הדברים שהו לה בעגלת ועצבה.

נרשם כי בבדיקה אחיה המודיעה עם חנות הטלפונים נמסר לו כי מישיה הגיעו עם טלפון וביקשה לאפס אותו בטענה שבנה שיחק אותו. צוין כי האישה עונה לטיואר וכאשר המודיעה הראתה לו תמונה שלה הוא זהה אותה.

צוין כי המודיעה הביאה את קופסת הטלפון לרבות מספר ה- IMEI והמספר על הקופסה והמספר שעל הטלפון בוחנות, נמצא זהה.

צוין כי האשה השאירה את פרטייה בוחנות, אולגה ברק וכן צוין מספר הטלפון שמסרה.

עורכת הדוח ציינה כי המוכר או רמסר כי דבר עם האישה ואמר לה שהטלפון מוכן והוא אמרה לו שתשלח את בנה היום או אחר.

צוין כי הפרטים שמסרה האשה נבדקו במערכת אדם.

צוין כי המוכר או רמסר שהאשה אמרה לו שהוא עובדת בקנין למללה בהחלפת כספים.

עורכת הדוח עלתה למללה אולם במקום הייתה מישיה אחרת שמסרה שעד שעה 16:00 עבדה מישיה אחרת בשם אולגה.

נרשם כי המודיעה הגיעו לתמונה להגיש תלונה. הטלפון נלקח מהחנות לרבות המדבקה עם פרטי הנואשת לרבות שומר המסר אשר היה שבור ונזכר לפח ע"י המוכר, והוא נסס למעטפה שהועברה לחוקר אדוני.

המוצג ת/7- מזכיר מיום 2.2.17 שנערך ע"י רס"ב יצחק אדון שענינו "זימון חשודה"

עורך המזכיר יצר קשר עם הנואשת וזימנה לחקירה ביום ראשון בבוקר אצל ענת.

המוצג ת/8- תצהיר שנערך ע"י הטכני לוי מיכה מיום 12.2.17 שענינו "צילומי מצלמות אבטחה"

מהמסמך עולה כי ביום 12.2.17 בשעה 10:30 בbara יעקב העתיק את צילומי מצלמות האבטחה על גבי דיסק לבקשת משטרת ישראל. צילומים מיום 2.2.17 בשעה 10:30.

צוין כי לא נערכו בצילומים כל שינוי או עריכה. עוד צוין כי הזמנים מכויילים לשעון ישראל וקיים סyncron זמינים בין המחשב לשעון הנהוג בארץ.

המוצרג ת/9- תקליטור המתעד את האירוע

ראיות ההגנה:

הנאשמת גב' אולגה ברק:

הנאשמת מסרה כי היא עלתה ארצה בהיותה כבת 16.5 ללא הוריה. שرتה בצה"ל במר"ם.

למדה לימודי תואר בניהול וכלכלה. ביום היא אמרה לשני ילדים קטנים ועובדת לפרנסתה בחברת פיננסית המעניקה שירותים מטעם בפיקוח משרד האוצר. משרד החברת ממוקמים בקניון בו ממוקם הסופר פארם וחנות הטלפונים (עמ' 19 סיפה, עמ' 20 רישא)

באשר לאירוע מסרה כי ירדה ממוקם העבודה לקנות מוצריהם בסופר פארם. בעת שערכה את הקניות מצאה על מדף בין מוצרים התינוקות טלפון. לידה היו ילדים והיא פנתה אליהם ושאלתה אם זה יכול להיות הטלפון של ההורים. הילדים אמרו שלא (עמ' 20 ש' 21).

מסרה כי קיבלה טלפון מל��וח שהמתין לה במסדרד ומشكך נאלצה לחזור לעבודה. היא לקחה את הטלפון כי הרימה אותו כבר מהמדף, כך בלשונה, והוא נשאר אצל איר שהוא (עמ' 20 ש' 22-21).

לאחר שהלכו הילך, ראתה שאף אחד לא צלצל לטלפון, היא ניסתה לפתוח אותו אולם היה צורך בסיסמא והטלפון ננען. מסרה כי בקניון יש חנות טלפונים (עמ' 20).

לשאלוותי, אם היו דברים בטלפון שישיכים לבעלת הטלפון, השיבה כי היא לא חיפשה. זה היה בתוך הנרתיק והוא ראתה את זה כבר מאוחר בערב (עמ' 20 ש' 30).

לשאלה אם כשהבחינה מאוחר בערב שהדברים נמצאים, התקשרה לבעלת הטלפון, השיבה כי לא התקשרה הויאל והיא הייתה בבית והטלפון בחנות הטלפונים (עמ' 20 ש' 32).

נשאלת והשива כי הנרתיק שבו היו הדברים היה עמה בבית.

נשאלת בשנית מדוע על פי החומר שהיא בנרתיק לא התקשרה לבעלת הטלפון ואמרה שהטלפון לא אצלה אולם המסתמכים כן, השיבה: "כי זה היה בערב מאוחר. ובבוקר אני ניגשתי להנהלת הקניון ושאלתי אותם אولي ביום קודם מישחו חיש (עמ' 21 ש' 8-7).

לשאלה מדוע בנסיבות בהן פרטיה בעלת הטלפון היו בידייה, לא התקשרה ואמרה שמצאה את הטלפון, השיבה כי הטלפון לא היה ברשותה.

אישרה כי בשלב הנו"ל לא ידעה שהמשטרה בתמונה (עמ' 21 ש' 14-13).

בהמשך לשאלתי מדוע לא יצרה קשר עם בעלת הטלפון שכאמור פרטיה היו בידייה, השיבה שאיננה יודעת (עמ' 21 ש' 18).

בஹשך חקירתה הראשית מסרה כי מושרתה במשרדה שהטלפון נועל, ירצה לchnoot הטלפונים וביקשה מעובד החנות לפתח לה את הטלפון הויל והסימה ננעללה. נאמר לה שפותח את הטלפון רק אם מפרטים אותו, עושים לו איפוס. נאמר לה שהטכני לא נמצא ולן השaira את הטלפון. נאמר לה שכשיגע הוא יפתח לה את הטלפון. מכיוון שהיא סימה לעובוד והיה עליה להגיע לביתה אמרה שתשוב לחת את הטלפון למחרת היום. היא השaira בחנות את פרטיה לרבות מספר הטלפון שלו ומסרה כי היא עובדת שתי קומות למטה, קר שלשונה, ואם יש בעיה אמרה שיתקשר אליה. כמו כן צינה כי רכשה מגן מס' מסיליקון לטלפון שלו ועצבה את המქם (עמ' 21 ש' 31-24; עמ' 22 ש' 1-2).

מסרה כי הגיעו לחנות עם שני טלפונים.

בצאתה מהחנות הלכה עם ילדיה לטיורם. בשעה ארבע וחצי בערך יצר עמה קשר שעבד חנות הטלפונים ואמר לה שהטלפון מוקן והוא פתח אותו. מסרה כי היא לא באחור וכי תבוא ביום למחרת.

בבית בערב הבדיקה הייתה TZ ויזה (עמ' 22 ש' 8-9). בבוקר היא נגשה להנהלת הקניון ושאלה אם מישהו חיפש טלפון. היא נשאלת מדוע והשיבה שאתמול מצאה בסופר פארם טלפון לרבות מסמכים, מסרה כי בהתחלה לא ראה את התעודות. טענה כי שמרה את כל הדברים למקורה שאמ' ימצא האדם, קר, בעל טלפון, הוא יוכל להוכיח שהטלפון שלו (עמ' 22 ש' 11-12). האדם בקניון הפנה אותה לסופר פארם.

בהתעורר לסופר פארם שאלה אם מישהו חיפש טלפון או יש עובדת בשם שעלה מהמסמכים, שאלו אותה מדוע, היא השיבה שמצאה אתמול על מדפי המגבונים טלפון וכי לא הצליחה להשיג את הבן אדם, קר בלשונה (עמ' 22 ש' 15).

מסרה כי הבחורה קראה לאחראי המשמרות. כשהגיעה אישר שעובדת בחורה ששםה עולה מהמסמכים. הוא שאל אותה מה הבעה והיא אמרה לו שאתמול מצאה במדפים שלהם טלפון, היא לא הצליחה לטלפון הויל וננעל, המסמכים היו אצלם והיא הביאה את המסמכים, את כרטיס הזיכרון והכל, קר בלשונה, ואמרה שימסרו אותה בחורה וכי היא תביא גם את הטלפון. מנהל המשמרות מסר לה שהיא לא יכולה להביא את הטלפון כי הטלפון במשטרה (עמ' 22 ש' 20-6).

לשאלתי האם כשעובד חנות הטלפונים יצר עמה קשר בשעות אחר הצהרים, היא לא שאלת אותו אם ניתן לדעת מי הבעלים, השיבה בשלילה, טענה כי עבד החנות אמר לה בהתחלה שהדרך היחידה לפותח את הטלפון זה לפרקתו וכל המידע בטלפון נמחק ומשכך לא שאלת אותו שאלות נוספות. עוד צינה כי הסים היה בידה ומשכך לאחר פתיחת הטלפון היה אפשרה להכנס את כתיס הסים וניתן היה לדעת מספר טלפון (עמ' 22 ש' 27- עמ' 23 ש' 2).

נשאלת והשיב כי עבד החנות הוציא את הסים מהטלפון ואת כרטיס הזיכרון ונתן לה משומש שאינו זקוק להם. הוא נתן לה ואמר לה לשומר (עמ' 23 ש' 9-8, 4).

בஹשך חקירתה הנגדית מסרה כי אחראי המשמרות צעק עליה וצעק בסופר פארם שהיא גנבת. היא אמרה לו שהיא הביאה את הדברים וכי תחתום שהטלפון לא שייך לה.

מסרה כי ביום א' לאחר מכן הלכה לתחנת המשטרה.

מסרה כי ביום חמישי בערב התקשר אליה חוקר ואמר לה שהיא צריכה לבוא לחקירה. לא נאמר לה מדוע היא מזמנת. כששאלת על מה מדובר נאמר לה כי שכשיגע תدع (עמ' 23 ש' 29-30).

מסרה כי השוטרת לה אמרה שבאה לחותם על מסמך שנייתן יהיה להחזיר לבחורה את הטלפון, אמרה לה שהכל בסדר, זה לא מקרה בעייתי. יחד עם זאת החוקר שגביה את עדותה לא רצה לשמוע אותה, אמר לה שגרסתה לא נשמעת לו בכלל, רשם שהיא גנבת ובקש ממנה לחותם.

היא סרבה לחותם על מהهو שלא אמרה (עמ' 24 ש' 5). אמרה לו שהיא מצאה את הטלפון, היא לא גנבה אותו ולא התוכונה לחקח את הטלפון אליה כי אין לה בו צורך. מסרה כי אין לה צורך בכיסף, אין לה בעיה כלכלית. מסירה כי רצתה לעשות טובה לבן אדם ולהחזיר את הטלפון בעצמה (עמ' 24 ש' 1-8).

מסירה כי השוטר לא הקשיב לה. עם זאת בחקירה השנייה הבין השוטר שמה שמסירה הוא אמת, לאחר שראה הסרטון, ראה שמצאה ושאלה אנשים.

לשאלתי בעקבות העובדה שבסרטון נראה כי היא שואלת ילדים מאוד קטנים באשר לטלפון, השיבה כי זה מי שהיה לידה. כתגובה ישירה היא הרימה את הטלפון והסתובבה לשאול. לא הרימה והחביאה ולא הייתה לה כוונה לחקח. אמרה שאפשר שם ילדים מסווגים אז אולי שיר להוריהם (עמ' 24 ש' 17-21).

בהתאם לחקירה הראשית נשאלה מדוע לא פנתה מיד לעובד הספר פארם במקומם ואמרה שמצאה טלפון, השיבה: "כי בספר פארם יש טלפון ובמצלמות רואים אותו שעוני לחקחי טלפון. אני לא מכירה עובידי הספר פארם איך אני יכולה לסמנוע על מישחו אחר אם זו הייתה בחורה שלא עובדת בספר פארם מי אמר שהוא מוחפשים אותה? זה לדעתי. אני יודעת שאני לחקחי את זה ואני יודעת שהייתי יכולה להחזיר את זה כי אני עובדת שם ואם היה מישחו מוחפש בתוך היעדי שומעת את זה" (עמ' 24 ש' 24-29).

לשאלת מה הייתה בнерטיק, השיבה שבנרטיק היה ראשון נהיגה וכרטיס אשראי. לא היה מספר טלפון.

נשאלת והבהירה כי העובד בוחנות נתן לה את כרטיס הסים ואת כרטיס הזיכרון. את כרטיס הסים השeria במשרד הויל ולא רצתה לאבדו. כאשר מנהל המשמרות אמר לה שאין בו צורך כי הוא בוטל וגם כרטיס האשראי בוטל, היא זרקה אותו. את כרטיס האשראי החזרה. הטלפון היה במשטרת (עמ' 25 ש' 12-7).

נשאלת ומסירה כי עובר לאירוע לא נחקרה במשטרת, היא קראה את עדותה לפני חתמה והוא החוקר שגביה את אמרתה הכריח אותה לחותם על דברים שלא אמרה ולא הקשיב לגרסתה (עמ' 25 ש' 16-22)

נשאלת והשיבה כי לא היא רצתה לפרקטי לפרט את הטלפון אלא עובד החנות מסר לה ש כדי לפתח את הטלפון הנעל יש צורך לפרקטי (עמ' 25 ש' 24-25)

בחקירה הנגדית אישרה העודה שגביה האמרה כתוב את כל מה שאמרה בחקירה. אישרה שהודיעו לה זכויותיה.

אישרה שזיהתה עצמה סרטון שהוצג לה במסגרת גבית אמרתה.

אישרה שהטלפון לא היה שיר לה.

באשר לגל הילדים ששאלה בספר פארם אודות הטלפון מסירה כי היא לא בדקתה את גילם, הם היו לידה ואלה שאלת (עמ' 27 ש' 8).

טענה שיש הגיון לשאול ילדים בגין זהה אם הטלפון שייר להם, וטענה שבנה בין השנתיים וחצי יודע לומר אם הטלפון שייר לה.

אישורה שערכה קניות, את הטלפון מצאה על מדף וכי לא התכוונה לקחתו.

נאמר לנשמת שהיא עזבה את עגלת הקניות ויצאה מהסניף הנאשמה שללה הדברים (עמ' 27 ש' 24).

טענה כי חזרה ועמדה בקופה (עמ' 27 ש' 26). בדיעבד היא לא שילמה עבור המוצרים הוואיל ובקופה היה תור ארוך והמתין לה ללקוח במקום העבודה (עמ' 27 ש' 30-27).

לשאלתי מדוע בשלב שידעה שמתinan ללקוח, הלכה לקופה, המתינה, ובסוף יתרה, השיבה הנשמת כי נῆשה לקופה הוואיל ורצתה לשלם, אולם היה תור של 7 או 8 אנשים עם עגלות מלאות, ומשכך יתרה וחזרה לבית העסק (עמ' 28 ש' 11-12).

בהתשאלה חקירתה הנגדית נאמר לנשמת כי הפסיקה את הקניות עם זאת ללקחה את הטלפון, קרי, הטלפון חשוב מהקניות. הנשמת השיבה: "אייפה? לשים חזרה למדף וללכט? לא נראה הגיוני. אני כבר הרמתי את זה, זה לא ברוחך שאתה מרים את זה. יש מצלמות. רואים בטוח אותו בצלמות. מה אתה רוצה שאני אחזר את זה למדף?" (עמ' 28 ש' 19-20).

לשאלתי אם לא החזירה למדף בגלל שידעה שיש מצלמות, השיבה: "לא בגלל שידעתי שיש מצלמות, אני כבר הרמתי את זה, לא חשבתי מה אני עושה איך אני עושה. הרמתי אותו החזקתי אותו ביד, מיהרתי לעבוד, בקופה היה תור, אז השארתי את העגלה והמשכתי לעבוד. שחררתי את הלוקות. ראיתי שאף אחד לא צלצל בטלפון, אזניסיתי להתקשר, אמרתי יכול להיות זה אמא שכחה על המדף והוא בכלל לא מודעת שאיבדה טלפון" (עמ' 28 ש' 24-27).

בחקירתה הנגדית לשאלות ב"כ המאשימה אישרה והבהירה כי היא ערכה הקניות, קיבלה טלפון שעליה לעזוב, עזבה, השאירה את הטלפון אצלם ולא ניסתה לפותחו, שבע שבועות דקוקות, עד לאחר שסיימה ההתנהלות מול הלוקות שלה (עמ' 29 ש' 14-4).

נשאלה והשובה כי בסופר פארם כשרימה את הטלפון עדין לא ראתה עוד דברים. היא ראתה נרתיק, פתחה אותו ולא היה בו כלום. בערב כשפתחה אותו גילתה בכיס הפנימי תעוזות (עמ' 29 ש' 19-20).

הנשמת עומרה עם אמרתה במשפטה מיום 5.2.17 שם מסרה כי הפלפון היה בנרתיק, היא שומרה את הנרתיק כי היה בו רשיון נהיגה וכרטיס אשראי, נאמר לנשמת כי היא שומרה את הנרתיק הוואיל וראתה שם כרטיס אשראי. הנשמת השיבה בשלילה. טענה כי החוקר שאל אותה אם היה בנרתיק עוד משהו, והוא השיבה בחיווב, כרטיס אשראי ורישון נהיגה, וכן החוקר רשם (עמ' 29 ש' 28-29).

עת נאמר לנשמת כי הדבר אינו נכון וכי שומרה את הנרתיק הוואיל וידעה שיש שם מסמכים, ולא גילתה אותם בערב כתעונתה, השיבה כי הדבר אינו נכון. מסרה כי שומרה את הנרתיק, אך החוקר לא שאל אותה מתי גילתה עוד משהו בנרתיק, אלא רק שאל אם היה משהו (עמ' 29 ש' 32-31).

נשאלה אם שומרה את הנרתיק שאין בו כלום והשיב בחיווב, ומהטעם האם אדם היה מגיע ואומר שהטלפון שייר לו, היא

היתה יודעת שזה הטלפון שלו, על פי הנרטיק (עמ' 30 ש' 5-1).

לשאלת היכן מישחו זהה את הנרטיק אם היא לא הודיעה לאי שמצויה, השיבה כי התקונה מסיימת לעבוד באותו יום וזה לא היה סוף משמרת, הייתה יורדת להנהלת הקניון ושואלת אם מישחו חיפש את הטלפון (עמ' 30 ש' 7-8).

לשאלתי באשר לכוונתה, השיבה כי אם לא הייתה יוצאת הביתה להוציא את הילדים, הייתה יורדת להנהלת הקניון ושואלת אותו אם מישחו חיפש.

בנסיבות אלה נשאלת על ידי מודיע במקום למכת לחנות הטלפונים לא הלכה להנהלת הקניון, השיבה: "כי חשבתי שאולי הבן אדם בכלל לא יודע שטלפון נאבד והוא אפשר לפתח אותו במקום ולצלצל" (עמ' 30 ש' 19).

לשאלתי בהירה כי פנתה להנהלת הקניון למחמת בבוקר כי בהנהלת הקניון משרדים נסגרים בשעה ארבע.

נאמר לנשאת כי אמרה מחד שלא הלכה להנהלת הקניון הויל ונדרשה לקחת את ילדיה ומנגד מסרה שלא הלכה להנהלת הקניון הויל והמשרדים נסגרים. הנשאת מסרה שאין קשר (עמ' 31 ש' 32).

בהמשך חקירתה הנגדית נאמר לנשאת כי הארווע ער בעה 14:35 ומשכק היה לה זמן למכת לקב"ט הקניון וכעובdet הקניון בידעה מקום מושבו. הנשאת השיבה כי איננה יודעת היכן הקב"ט אלא יודעת היכן הנהלת הקניון, והוא לא הלכה להנהלת הקניון הויל והוא מירה להוציא את הילדים (עמ' 31 ש' 10,12).

מסרה כי היא רצתה להחזיר את הטלפון בעצמה, ולא הייתה לה כוונה לקחת משהו שלא שייר לה (עמ' 31 ש' 19-18).

לא עלה בידי הנשאת להשיב באשר לעלות מכשיר הטלפון.

נאמר לנשאת כי שווי הטלפון אלף שקלים והוא ראתה הזדמנות להרוויח. הנשאת שללה הדברים (עמ' 32 ש' 16).

הנשאת עומרה עם אמרתה הנוספת במשפטה שם מסרה כי זרקה את הסים. בהירה כי החוקר שאל היכן עכשו הסים, והוא אמרה שזרקה אותו הויל ומנהל החנות אמר שהסים מבוטל ואין להם צורך בו (עמ' 32 ש' 26-25).

עת נאמר לה שהיא לא אמרה את הדברים בחקירה השיבה כי היא לא נשאה.

עומרה עם אמרתה השנייה שם מסרה כי הביאה את הטלפון לחנות הטלפונים בלי הסים, הויל ולא רצתה ליתן הסבר ולא רצתה שישאלו שאלות. הנשאת טענה כי החוקר שאל אותה אם הסבירה לעובד החנות למה הביאה את הטלפון, והוא השיבה שלא צריכה ליתן הסבר (עמ' 33 ש' 9-8).

עת הבחרתי לנשאת את שאלת ב"כ התביעה לפיה במשפטה אמרה שנכנסה לחנות בלי הסים, השיבה כי אפשרי שהחוקר לא הבין אותה נכון. החוקר שאל אותה היכן הסים והוא אמרה שזרקה אותו (עמ' 33 ש' 12-17).

עת נאמר לנשאת כי החוקר שאל אותה בשנית אם הביאה את הטלפון בלי הסים והוא השיבה בחויב, השיבה הנשאת כי היא לא הבינה וכי בפועל הסים נשאר אצל בעסק.

הבהרתי לנשאת כי נשאלת, אם לגרסתה הביאה הטלפון לחנות הטלפונים כדי לפתחו אותו ולבירר למי שיר, שלא הסים, הואיל ולא רצתה שישאלו אותה שאלות, מודיעו היא הסטירה את הסים, ולא אמרה לבעל החנות שהיא רוצה לדעת מי הבעלים של הטלפון. הנשאתה השיבה: "את צודקת, זה באמת אولي מה שהייתי צריכה לעשות, אבל ברגע שהוא אני חשבתי אחרת. המחשבה שלי ברגע ההוא הייתה אחרת. אולי באמת אם אני הייתי פונה למוכר טלפונים אומר לו שמצאת את זה והיית צריכה שהוא יעזר לי אולי היה לך דרך לעזרך" (עמ' 34 ש' 1-3).

נאמר לנשאת כי במשטרת אמרה שלא רצתה שישאלו שאלות. השיבה כי החוקר לא רצה לשמוע את דבריה ולהחיצה.

טענה כי לא ידוע כי הדברים הגיעו למצב שהגיעו, וכי אם יהיה לה תיק על גנבה שלא התכוונה, לא תמצא מקום העבודה, ולא יהיה בכוונתה לקחת דבר שלא היה שיר אליה (עמ' 34 שורות 14-8).

נאמר לעדיה כי היא הגיעה לחנות הטלפונים ללא הסים, וכך מסר גם המוכר בחנות, וכך עלה מאמרת המתלוננת במשטרת, שהוגשה בהסכמה, הנשאתה דבכה בගירושה לפיה המוכר מסר לה הסים (עמ' 39 שורה 21).

העדיה אישרה שזומנה לחקירה במשטרת ביום האروع, עם זאת טענה כי לא קיירה את הזמנה לחקירה לאירוע הטלפון (עמ' 40), טענה כי לא חשבה שמציאת טלפון נחשבת כגנבה (עמ' 41).

נשאהה על ידי מודיע עת התקשרו אליה מהמשטרת לא אמרה לשוטר כי מצאה טלפון, השיבה כי בדיעבד זה "קל לחשוב", כך בלשונה, אולם בזמן שארע לא קיירה (עמ' 41).

טענה שככל הפעולות שעשתה נועדו על מנת לעזור לאדם להחזיר לו את הטלפון.

נאמר לנשאת כי נשאלת באמרתה מודיע לא השaira הסים בחנות ואמרה שלא רצתה שיאבז (עמ' 42), נאמר לה שעובד חנות הסופרפארם שמסר עדות בבית המשפט, מסר כי היא אמרה לו שעובד חנות הטלפונים לא החיזיר לה הסים, השיבה שאין הדבר נכון (עמ' 42). נאמר לעדיה שם כדבריה רצתה להחזיר הטלפון היה בידיה לבצע פעולות שונות, למסור הטלפון לעובדי הסניף בספר פארם, לגשת לתחנת משטרת סמוכה, השיבה שהיא עליה לקחת את ילדיה.

באשר לעובדה שלא פנתה לעובdet החנות שחלפה לידי בעת שפתחה את מכשיר הטלפון לאחר שמצאה אותו, השיבה כי הייתה חייבות לשוב לעובדה ונלחיצה על ידי הלקו (עמ' 45).

נשאהה על ידי אם לאחר שאמרה לבעל החנות שהטלפון ננעל היה נשאהה על ידו כיצד ננעל, והשיבה בשילוחה (עמ' 43).

נשאהה אם שילמה עבור פתיחת הטלפון, השיבה כי היה עליה לשלם כחמשים ל' וזה לא סכום גדול (עמ' 47).

באשר לטענה לפיה פרומות המכשיר גורם למחיקת כל המידע בטלפון, השיבה שלא היה בקשר לפרmeta, מעבר לאמור היה בידה כרטיס הזיכרון. נאמר לנשאתה שלא הכל נשמר על כרטיס הזיכרון והיתה דרך אחרת לפעול, כגון לפנות למשטרת, השיבה כי לא היה לה זמן ל走访 למשטרת (עמ' 47), וכל מה שחפツה היה לסייע ועושים ממנה גנבת, בעוד היא לאלקח מאוחר (עמ' 48).

ההוראות החוקיות ההלכתה הפסוקה והפסיקה:

דין
[תשכ"א]

סעיף 384 לחוק העונשין עניינו "דין הגונב".

הסעיף מורה:

"הגונב, דיןנו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע לגניבה עונש אחר מחמת נסיבותיה או מחמת טיבו של הדבר שנגונב".

סעיף 383 עניינו "גניבה- מהי".

הסעיף מורה:

"(א) אדם גונב דבר אם הוא -

(1) נוטל ונושא דבר הנימן להיגונב, בלי הסכמת הבעל, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבعلו שלילת קבע;

(2) בהיותו מחזקך כדי דבר הנימן להיגונב, בפקdon או בנסיבות חלקית, הוא שולח יד בו במרמה לשימושו שלו או של אחר שאינו בעל הדבר.

[268/א]

(ב) לעניין גניבה לפי סעיף קטן (א) אין נפקא מינה שהנותל או השולח יד הוא חבר דירקטוריון או נושא משרה בתאגיד שהדבר שייך לו, ובבלבד ששאר הנסיבות מצטרפות כדי גניבה.

(ג) לעניין גניבה -

(1) "נטילה" - לרבות השגת החזקה -

(א) בתחבולה;

(ב) בהפחה;

(ג) בטעות הבעל ובידיעת הנוטל שההחזקה הושגה כרָגָן;

(ד) במציאות, אם בזמן המציאת מניח המוצא שאפשר באמצעות סבירים לגלוות את הבעל;

(2) "ניסיאה" - לרבות הסרת דבר ממקוםו, ובדבר המחוור - הסרתו לאחר ניתוקו הגמור;

(3) "בעלות" - לרבות בעלות חקלית, החזקה, זכות החזקה או שליטה;

(4) "דבר הנימן להיגנוב" - דבר בעל ערך שהוא נכסו של אדם, ובמחלוקת ל蹶ען - לאחר ניתוקו מהם".

חוק השבת אבידה, תשל"ג- 1973

סעיף 1 לחוק, הינו סעיף ההגדירות, הסעיף מגדר "אבידה".

הסעיף מורה:

"**אבידה**"- מטלטלים שאבדו לבעלייהם, או שבנסיבות העניין יש להניח שייצאו משליטם;"

סעיף 2 לחוק השבת אבידה עניינו "**חובת המוצא**".

הסעיף מורה:

"(א) **הומצא אבידה ונוטלה** (להלן- **המוצא**) חייב להשיב לבעל או להודיע עליה בהקדם למשטרת, זולת אם בנסיבות העניין יש להניח שבעל האבידה התיאש ממנה מחמת מיעוט שווייה.

(ב)...".

סעיף 3 לחוק השבת אבידה עניינו "**אבידה שנמצאה ברשות הזולת**".

הסעיף מורה:

"**הממצא אבידה ברשותו של אדם אחר** חייב להודיע עליה לבעל הרשות ולמסרו לו לפי דרישתו; קיבל בעל הרשות את האבידה לידי, יראה אותו כמורא".

סעיף 9 לחוק השבת אבידה עניינו "**עבירות**".

הסעיף מורה:

"**מי שאינו מקיים את המוטל עליו לפי חוק זה, דין- מסר ששח חדשים או קנס 2,000 ₪ לירות**".

כבוד השופט קדמי בספרו "על הדין בפליליים", חלק שני, מהדורה מעודכנת, תשס"ו- 2005 כתוב באשר יסודות עבירת הגניבה.

באשר ליסוד העובדתי הנדרש להוכחת העבירה כתוב:

"הנטילה מבטאת את "תפיסת השליטה" בדבר; ודין לעניין זה בעצם "המגע הפיזי" באותו דבר. ה"נטילה" הינה הצד הראשון לקראת הוצאה המלאה של הדבר מחזקת הבעלים; כאשר הצד השני, המשלים את הוצאה, בא לכלל ביטוי ב"נשיאות" הדבר ממוקומו...." (שם בעמ' 613).

"סיכון של דבר, לעניין הגנבה בתוך "מקום", נראה כי דין הוא: די "בזהות" חוץ ממוקומו - ואףלו הוא נותר בתוך "המתחם" שבו הוא נמצא, ועל כן מצוי עדין פיזית ב"מקום" שבשליטתו של הבעלים - כדי להביא על סיפוקה את הדרישה המושלבת של "נטילה ונשיאה"; וזאת, משום ש"תפיסת" הדבר - מהווה את הנטילה, ואילו "הזהות ממוקומו" - את הנשיאה" (שם בעמ' 611).

נטילה "במציאות" ס"ק (ג)(1)(ד):

"לאמור: על-ידי לקיחתו של דבר שאבד לחזקיקו; ובלבד - שהמוצא ער לכך, שאפשר בשקייה סבירה לגלות את הבעלים. בנסיבות כאמור, ההנחה היא: שככל עוד אדם ער לכך, שניין בשקייה סבירה לגלות את הבעלים - רואים את הדבר כאילו הוא מצוי עדין בחזקת הבעלים; ואם הייתה הלקיחה בנסיבות כאמור, מלאה בכוכנה שלא להחזיר את הדברים לבעלים - מתגבשת גנבה.

וידges:

א) אין מציאה אלא בדבר ש"אבד" לבעליו, להבדיל מ"דבר" שהבעלים השאיר במקום כלשהו על מנת לחזור וליטול אותו מאוחר יותר; ונראה כי התשובה לשאלת אם דבר י"חשב כ"דבר שאבד" - תינתן על-פי אמת מידת אובייקטיבית של "סבירות", ולא על-פי מבחן סובייקטיבי של "כוונת הבעלים".

ב) השאלה אם המוצא האמין כי ניתן למצוא את הבעלים "באמצעים סבירים" - נבחנת ומוכרעת על-פי אמת מידת סובייקטיבית

ג) נלקחה מציאה בכוכנה להחזרה לבעלים, ולאחר מכן משנה הлокח את טומו ומחליט לגנבה - מתעוררת שאלת ה"בו זמניות" של הנטילה מכאן והכוונה לגנוב מכאן..." (שם עמ' 619-618).

"...שהנטילה התגבשה בעת הלקיחה הראשונית, ואילו הכוונה לגנוב-נוצרה במועד מאוחר...יש להבחן בין הפרת החובה המוטלת על מוצא אבידה "להשיבה" - לפי סעיף 2(א) לחוק השבת אבידה, תש"ג-1973 - לבין מעשה עבירה של גנבה. מוצא נכשל בהפרת החובה האמורה אם הוא נוטל אבידה ואינו מחזירה לבעליה - אוינו מודיע עלייה בהקדם למשטרה - פרט לאבידה שעיל-פי מבחן אובייקטיבי יש להניח שבעליה התייאש ממנה מלחמת מיעוט שווייה; ואילו נוטל מציאה נכשל בganbhah, אם הוא נוטל את האבידה לעצמו כשהוא ער לכך, על פי מבחן סובייקטיבי, שניין לאותר את בעליה בשקייה סבירה" (הדגשה שלי - ל.פ) (שם בעמ' 619).

"הנשיאה מבטאת את "הוצאה" הדבר מחזקת הזולת, והכלל הוא שדי לעניינה ב"הזהות" הדבר ממוקומו ויהא שיעור ה"הזהה" אשר יהיה...". (שם בעמ' 619).

"היעדר הסכמת הבעלים", הינה "נשיה" הדרישה להתגשותה של גניבת שעיקרו של מעשה הגניבה בהוצאת נכס מחזקת הזולת ללא הסכמתו... (שם בעמ' 630).

"דבר הנitin להיגנוב"

"ה"דבר" צריך להיות "בעל ערך". ה"דבר" צריך שהוא "נכס של אדם" (שם בעמ' 634).

באשר ליסוד הנפשי כתוב כבוד השופט קדמי:

"על-פי משמעותו הלשונית פשוטה של המושג "קבוע", המדובר כאן בדרישה לקיומה של כוונה פוזיטיבית שלא להחזיר "אף פעם" כאמור. כוונת שלילה לצמיתות...התגשו במשך הזמן כליל פרשנות מיוחדים, אשר הפכו את היסוד הזה ליסוד בעל משמעות משפטית-טכנית, שעיקרה" היעדר- כוונה-משנית-להחזיר..." מידת ההוכחה הנדרשת מן התביעה כדי לעמוד בנטל ההוכיחה לכואורה הינה "זעומה יחסית", כיאה לייסוד שליל. ובפועל- די לעניין זה בליך לא רשות, המלווהabei החזרה מיידית"... רק כוונה ברורה להחזיר, המלווה ביכולת מעשית וודאית לבצע זאת, עשויה להסביר את הבסיס מתחת לקיומה של כוונה לשולול שלילת קבוע נכס, שהרי נتمלאו בקשר להוצאתו מחזקתו של אחר, כל הרכיבים האחרים של עבירות הגניבה..." (שם בעמ' 655-656).

"הכוונה נבחנת במועד ביצוע העבירה. יתכן כי בשלב מאוחר יותר...לאחר שהתברר לנאים כי זהה...בחנו הנאים להחזיר את הרכב [ה"דבר" שניגנוב]... ואולם בנסיבות אלו אין כדי לשולול את כוונתם המקורית לשולילת קבוע של הרכב שנשדד (תפ' 125/01(ח') (ג'בארון). מבחנה של הכוונה לשולילת קבוע הינה מבחן סובייקטיבי...כאשר תוכנה של הכוונה הוא ודאות להשבה על פי ראותו של הנוטל בשעת הנטילה.

עם זאת- מהימנות הטענה תיבחן מבחן **ראייתי אובייקטיבי....** (שם בעמ' 656-657).

באשר לבו זמניות הנטייה והכוונה לשולילת קבוע, כתוב כבוד השופט קדמי:

" הכל הוא- כאמור לעיל- שהכוונה לשולילת קבוע חייבת להתקיים בעת ובוונה אחת: עם "הנטילה והנשיה"- לעניין החלופה הראשונה; ועם "שליחת היד"- לעניין החלופה השנייה...הבעיה בהקשר זה בא על פתרונה עם "הוספת" החלופה השנייה; לפיה- מועד ה"נטילה" אינו מועד קבלת הנכס, אלא מועד "שליחת היד" בו" (שם בעמ' 658).

"דרישת הבו זמנית של הליך - והכוונה לשולילת קבוע: משמעותה של דרישת זו היא: שהכוונה לגנוב- קרי: לשולול שלילת קבוע- חייבת להתגש בשעת הנטייה הראשונית, כאמור: בשעת הוצאת הדבר מרשות הזולת, ותפישת החזקה בו על-ידי הגנוב...ודרישת הבו-זמןיות מחייבות, שעם התגשות הנטייה תתקיים גם הכוונה לגנוב.

כפי שnitן למדן מן האמור לעיל, מקור הבעיות נעוץ היה, בסופו של דבר, בטעו האופי הבסיסי של עבירה הגניבת, המופיע בדרישה המשולשת שהמушה יתבטא ב"ליך" של נכס מ"חזקת" הוצאה "ללא הסכמתו". דרישת משולשת זו מנעה הרשעה בשל מעשים של "שליחת יד" ברכוש הוצאה, הקימה את הקשיים הנעוצים ב"היעדר בו-זמןיות"...הפטרון למრבית הקשיים- אם לא כולם- חייב היה להימצא, בשינויו אופייה הבסיסי של עבירת הגניבה ההיסטורית: מעבירה המתאפיינת ב"ליך" - קרי: "הוצאה"- דבר מחזקת הוצאה, לעבירה שעיקרה "השתלטות של דין על נכסיו הוצאה" (שם בעמ' 594-595).

כבוד השופט קדמי כתב באשר לכללי הפרשנות הבסיסיים בדבר טיבה ואופייה של הכוונה לשילילת קבוע:

"כוונה 'סתמית' להחזיר 'אי פעם בעתיד' - אינה ממשיטה את הבסיס מתחת לקיומה של כוונה לשילילת קבוע, באשר אין היא מבטאת כוונה ממשית ומעשית להחזיר; והוא הדין ב'תוחלת' - ואפילו יש לה אחיזה- 'שבויום מן הימים יהיה לאל ידו של הגנב להחזיר את הגניבה'" (שם בעמ' 606).

"הבעת חרטה ורצון להחזיר בעת הגילוי- אינה ממשיטה את הבסיס מתחת לכוונה לשילילת קבוע" (שם בעמ' 665).

"החזרת הכספי לאחר גילוי שליחת היד אינה שוללת את הקביעה שבעת שליחת היד נלוותה אליה כוונת השילילה לצמיות" (שם בעמ' 666).

דין ומסקנות:

בחנתי הראיות, היה בידי להתרשם מדברי הנאשמה ולהשווות את דבריה בבית המשפט לאמורותיה במשפטה.

בחנתי את הראיות שהוגשו בהסכמה, עדויות המתלוננת ודוח הפעולה שערכה רס"ר אשכנזי.

צפיתי באירוע שתועד בתקליטור.

שמעתי את עדות גובה האמרות, בן שימול ואת עדות מר שיינקמן.

השויתי בין הראיות כיצד מתישבות אמורות העדים השונות בין לבין עצמן וכייז מתישבות עם האמרות האחרות.

נתתי דעתני לsicomi ב"כ הצדדים.

באשר לעדויות שמוועה אשר מצויות בחומר הראיות.

הן באמרות המתלוננת, הן באמרות החוקרת אשכנזי והן באמרות העד מר שיינקמן, מצויות עדויות שמיעה.

עת הוגש האמרות ת/4, ת/5 ו- ת/6, האמרות הוגשו בהסכמה (עמ' 11 רישא), לא נתען על ידי ב"כ הנאשמה כי הן

מוגשות בכפוף לכך שעדות שמוועה לא תתקבל כראיה לאמתות תוכנה.

התנגדות לעדות שמוועה עלתה רק בעת חקירות הנאשמת, בעת שעומתה הנאשמת עם הדברים שמסרה המטלוננט באמרתה במשטרה, דברים ששמעה המטלוננט מפי בעל החנות (עמ' 38), ולאחר שאמרותיה של המטלוננט הוגשו בהסכמה ונתקלנו כראיות.

על פי ההלכה הפסוקה, במקרים בו עדות שמוועה מוגשת בהסכמה הצד הנוגע בדבר, ולא כל התנגדות, "תיראה כראיה כשרה כאלו הוגשה כדין" (ראו כב' השופט קדמי "על הריאות", חלק ראשון, מהדורה תשס"ד, עמ' 497 ואזכורי ההלכה שם, ראו ע"פ 5140/99 יידל, עמ' 857-858 לפסק הדין מול אוטיות ב'-ז' ו-א'-ה', סעיפים 15 ו-16 לפסק הדין), עם זאת בית משפט "לא נחפץ לסתור מצאים על עדות שמיעה, אפילו לא הייתה התנגדות לקבילותה... אלא אם כן תרומתה שלoit" (ראו כבוד השופט קדמי, שם).

כאמור התנגדות לעדות שמוועה במקרה שלפני היתה רק לאחר שהראיות שבתוכן מצויות עדויות שמיעה התקבלו כראיות קבילות ובהסכמה ההגנה. עם זאת הוואיל ועסקין באמרות שתרומותן גבואה להוכחת הלך רוחה של הנאשمت בזמן אמיתי, החלטי שלא לקבל כראיות לאמתות התוכן, את עדויות השמיעה המצויות במצבים שהובאו כראיות (החלטי עמ' 38), גם שכאמור ההתנגדות לאחת מעדיות השמיעה, המצוייה במצב 5/5 שהובאה באמרת המטלוננט, הושמעה בשלב בו הראיה כבר נתקבלה. מעבר לאומר לא הובעה כל התנגדות לדוח הפעולה, המוצג 6/6 שאף הוא מכיל ומתייחס לעדיות שמוועה ממשועויות.

כמו גם לא הובעה כל התנגדות לדברי מר שיינקמן עת מסר בעדותו שעבד החנות מסר שהנאשمت ביקשה לפרט הטלפון (עמ' 12 ש' 28) ודברי מר שיינקמן, להבדיל מהאמורות שהוגשו, גם שדבריו בעדותו כוללים עדות שמיעה, דבריו נתקבלו כראיות ללא התנגדות ההגנה והינם חלק מהראיות.

בתלמוד (עובדת זרה יב), נאמר "יש קונה עולמו בשעה אחת ויש קונה עולמו בכמה שנים".

על הנאשمت שבפני ניתן לומר שאיבדה את עולמה בשעה אחת, ואולי בדקה.

הנאשمت מצאה על גבי מדף בחנות הסופרפארם, (להלן "החנות") מכשיר טלפון.

הנאשمت לקחה המכשיר לידיה, בchnerה אותה, פנתה לילדים קטנים ששחקו ליד מקום הממצאות המכשיר, דברה אתם מספר מילים, הניחה את מכשיר הטלפון על מדף ומיד, כעבור שבירר שנייה, לקחה אותה בשנית, וMBOLI לפנות לאדם כל שהוא מעובדי החנות, גם שעבירה בסמוך אליה בזמן עובדת החנות, מיד לאחר שנטלה את הטלפון, וMBOLI לפנות כאמור לקופאי או למי מעובדי החנות, עזבה את החנות, לאחר שלגרסתה הוזעקה חזרה למקום עבודתה, כאשר הטלפון שלקחה מהמדף ברשותה.

משמעותו, יצאה עם החפש מהחנות.

נטען על ידי הגנה כי הלקיחה הייתה תמיימה מתוך כוונה להחזיר. נטען על ידי הגנה כי גם אם נتبבשה כוונת הגניבה לאחר המציאה, לא הוכחו יסודות העבירה ולא הוכח כי ברגע שהנאשمت מצאה את הטלפון, בשלה בלבבה החלטה

לקחתו ולא להחזירו.

משמעות, נטען על ידי ההגנה כי לא מתקיימת דרישת הבו זמניות.

כבר השופט קדמי בספרו הביא דוגמה מהפרטון המצוין לסוגיות הבו זמניות בחוק הגניבה האנגלי משנת 1968, שם המבחן הוא "ההשתלטות" שלא כדין על נכסיו הזרים, למשל, "**ישום זכויות בעליים, כאמור - התנהגות שיש בה משום "מנגה בעליים" בנכש מכאן ואילך תופסת דרישת ה"השתלטות" את מקומה של ה"נטילה"**" - לרבות ה"נטילה" - לגוניה:...**השאלה היחידה המחייבת בירור היא: האם נעשה מעשה של השתלטות על נכס הזרים, אם לא...**" (ראו שם כב' השופט קדמי עמ' 599-600).

עם זאת אין לחידוש החוק האנגלי השלכה לעניין פרשנות חוק העונשין (ראו שם עמ' 600).

במקרה הנדון קיים סרטון המתעד את פעולותיה של הנואשת, הוא המוצג ת/9.

בסרטון נצפית הנואשת משוחחת בטלפון ודוחפת עגלת קניות בין המדים בסופרפארם. ב"שביל" בו עברה הנואשת, לקראת קצחו, נצפים שני ילדים קטנים, אחד מהם צעיר מאד והשני קטן מכך, משחקים, האחד מהם לכארה ישב על רצפה והשני לידיו.

הנאשת נצפית ניגשת למדף, מתבוננת ונוטלת מהמסך מכשיר טלפון, מחזיקה אותו בידה, מחליפה מספר מלאים, שאינן מוקלחות ולא ידוע פשרן, עם הילדים הקטנים, מרוחק של מספר מטרים, לא מתקרבת אל הילדים הקטנים. לאחר מכן מניחה את הטלפון על המדף, בחילוף שבריר של שנייה נוטلت את הטלפון פעם נוספת בידיה, וכל אותה עת משוחחת בטלפון הנוסף שבידה וכן מתבוננת בטלפון, לכארה קוראת הודעה או כתבת הודעה. בהמשך נצפית הנואשת הולכת "בשביל" בין המדים עם עגלת הקניות.

לצין כי גם מהזכר שהוגש בהסכמה ההגנה וסומן כמפורט ת/6, עולה שבבדיקות מצולמות זהותה אישת שעברה בין המדים, מצאה טלפון על המדף, הניחה אותו לשניה על המדף, ולאחר מכן שוב, התעסקה איתו, החזירה הדברים שהיו לה בעגלה ועזבה.

מדוברו הנואשת וגרסתה בבית המשפט עולה כי היא נכנסה לסופרפארם לknoot מספר דברים ובעת שערכה את הקניות היא מצאה על המדף טלפון בין מוצרי התיקוקות. לידה היו ילדים, היא פנתה אליהם ושאלתה אם יכול להיות שהטלפון של הוריהם. הילדים השיבו בשלילה. באותה עת קיבלת טלפון מלוקח שהיא אמרה לקבל כסף מהחברה והוא אמר לה שהוא מתין במשרד. היא נאלצה לחזור לעבודה. היא לקחה את הטלפון כי היא כבר הרימה אותו מהדים והוא נשאר אצלה (עמ' 20).

בamartha במשטרת, המוצג ת/1, טענה כי היא מצאה את הטלפון על המדים במחלקת הילדים, שאלת אנשים שעמדו לידיה, שאיננה מכירה אותם, אם זה שלהם, ואמרו שלא. היא לקחה את הטלפון ואמרה שם מישחו יתקשר היא תחזיר לבן אדם את הטלפון, כך בלשונה, התקשרו אליה וביקשו ממנו לחזור לעבודה, היא יצא מהחנות, עלהה לעבודה וכו'.

משמעות, הנאשمت לא מסרה על אתר באמرتה הראשונה במשטרה, טרם צפו בתקליטו המתעד את האrouע, כי היא פנתה לילדים קטנים, אלא מסרה כי היא פנתה לאנשים שעמדו לידיה.

דברי הנאשמת אינם עולים בקנה אחד עם הסרטון שצולם בזמן אמת ומתעד בדיקות קרות האrouע.

באמرتה במשטרה, המוצג ת/2, יומיים לאחר מסירת האמרה הראשונה, ב - 7.2, הוצג הסרטון בפני הנאשמת.

הנאשمت זיהתה את עצמה בסרטון ונאמר לה שהו לידיה ילדים קטנים והוא השיבה "שאלתי אותם אולי זה שלכם? אמרו זה לא שלנו...".

משמעות, גרסה נוספת. לא "אנשים" כי אם "ילדים". לא "אם הטלפון Shirley למי מהוריהם" אלא "אם הטלפון Shirley להם".

הנאשمت מסרה בעדותה בבית המשפט, כי היא ראתה שאף אחד לא צלצלטלפון והוא נסתה לפתוח אותו, הייתה סיסמה והוא נגע. היא פנתה לחנות הטלפונים בקניון, ושאלה אם ניתן לפתח את הטלפון כי הסיסמה נגעלה. נאמר לה בחנות שאי אפשר לפתח את הטלפון אלא רק בכפוף לכך שעושים לו איפוס, קרי, פירמות. לדבריה היא אמרה לבוחר בחנות שהוא יכול לעשות את זה (עמ' 21 ש' 26).

משמעות, נהגה בטלפון כמנג הבעלים, קרי, באנלוגיה לחוק האנגלי, עשתה מעשה של השתלטות.

מאחר והטכני לא היה ברגע בו פנתה לחנות, בחנות, נאמר לה שהיא יכולה להשאיר את המכשיר ויפתחו את המכשיר ברגע שיגיע הטכני. היא השaira את המכשיר, מסרה את פרטיה ובאותה עת גם ברירה אם קיימים מגן לטלפון אחר שלה, הויל וילדיה משחקים בטלפון.

בהמשך יצאה מהחנות, לקחה את ילדיה מגן. בערך בסביבות 16:30 צלצל אליה אדם מהחנות מסר לה שהוא פתח את הטלפון ושיהיא מזמנת לחנות לקחת את הטלפון. היא אמרה לו שתגיע למחרת. הערב, בבית, ראתה שבטלפון נמצאת תעודה זהות וויזה (עמ' 21, עמ' 22).

באמרתה במשטרה, המוצג ת/1, מסרה הנאשمت שהיא ירדה לחנות ושאלה את העובד אם הוא יכול לפתח את המכשיר, ומלאך והטכני לא היה נאמר לה להשאיר את המכשיר והוא אמרה שתחזר למחרת והשaira את פרטיה.

- מסרה שהטלפון היה בנרתיק והיא שמרה את הנרתיק הויל והיה בו ראשון נהיגה וכרטיס אשראי (גלוון 2, שורות 9-10).

משמעות, מדובר באمرתה בזמן אמת עלה כי לא הערב, כי אם בזמן אמת, בטרם מסרה הטלפון, ראתה הנאשמת שבנרתיק של הטלפון יש ראשון נהיגה וכרטיס אשראי.

הנאשمت מסרה באמרתה במשטרה כי אמרה שהיא תחזיר לעבודה ותשאל בהנהלת הקניון אם מישהו איבד פלאפון וכך עשתה, חזרה בשישי בובוקר, פנתה למנהל התחזוקה בהנהלת הקניון והוא הפנה אותה לסופרפרום לאחר שאמירה לו

שהיא מצאה את הטלפון ביום חמישי בסופרפארם.

בעת שנסאלה מדוע היא לא החזירה את הטלפון מידית למנהל או עובד הסופרפארם, השיבה שלא חשבה על זה. בעת שנסאלה מדוע לא החזירה הטלפון מידית למשטרה השיבה שהיא לה סידורים.

בעת שנאמר לה כי בחקירה בעת שהגיעה לחנותה היא אמרה למוכר שהילד שיחק בטלפון והוא רוצה לשנות את הססמה ולכן היא השeria את הטלפון, לא שללה הנאשמת, על אתר, את התזה שהוזגה בפניה בחקירה, תשובה היהת: "אני לא חיבת להסביר לפחות אחד מה עשית" (גלוון 25).

לא היה לנאשמת הסבר מדוע לא מסרה את הטלפון בסופרפארם למי מהעובדים.

בהמשך החקירה, שבה הנאשمت והבהירה שהיא רוצה להוסיף שהיא בקשה מהמוכר לפתח את הטלפון כי הוא היה נעול והוא לא הייתה חיבת לחת לו הסברים למה היא רוצה לפתח את המקשר. היא אמרה לו שהמקשר נעול והוא רוצה לפתח אותו.

בأمرתה הנוספת, המוצג ת/2, נשאלת הנאשمت לגבי אופי בקשתה בעת שהביאה את הטלפון לחנותת הטלפונים, נשאלת אם בקשה לפרמטר הטלפון והשива שהיא בקשה לפתח אותו.

כשנסאלת היכן הסים של הטלפון, השיבה שהיא זרקה אותו.

עת נשאלת אם היא הביאה את הטלפון לחנותת הפלאפון ללא הסים, השיבה כדלקמן: "כן, לא רציתי שישאל שאלות, למה אני צריכה לתת לו הרבה הסברים".

נשאלת בשנית היכן הסים, והשива שזרקה לפח.

נשאלת מדוע היא הביאה את הטלפון לחנותת הפלאפון ללא הסים בפנים, והשива שהיא רצתה לשמור את הסים אצלה (גלוון 2, שורה 19).

בהמשך השיבה פעם נוספת עת נשאלת מדוע היא לא הביאה את הפלאפון עם הסים לחנות, שהיא השeria את הנרטיק של הטלפון, את הסים וה汰ענות ואת הכל, ורק את הטלפון היא רצתה שהוא יפתח ולא רצתה לתת למוכר בחנות מליון הסברים.

בבית המשפט, בעדותה, טענה הנאשמת כי היא השeria את הנרטיק ואת כל הדברים למקרה שם ימצא בעל הטלפון הוא יוכל להוכיח שהטלפון שלו (עמ' 22).

באשר לסים, טענה כי ברגע שהיא הייתה מקבלת את הטלפון היא הייתה יכולה להחזיר את הסים קארד עם כרטיס הזיכרון ואפשר היה לדעת מה מספר הטלפון (עמ' 23).

טענה כי הבחור בחנות הוא זה שהוציא את הסים כדי לשמור אותו ולהביא לה אותו ואמר לה שהוא לא צריך את הסים ולא את כרטיס הזיכרון (עמ' 23).

משמעות גרסאות שונות באשר לסימן.

האחת לפיה הייתה הביאה הטלפון לחנות ללא הסים, האחראית שהמוכר בוחנת הוציא את הסים ומסר לה.

במהלך טענה שהיא רצתה בסך הכל לעשות טוב ולהחזיר את הטלפון בעצמה (עמ' 24).

טענה שהיא עבדת בקניון ואם מישהו היה מחפש את הטלפון בתוך שהיא שומעת על זה.

במהלך מסירה שת הסים קارد היא השאירה במשרד כדי לא לאביד אותו, שלא ייר לאיובוד (עמ' 25), והוא זרקה אותו הוואיל ובעת שהחזירה את הדברים לסופרפארם מנהל המשמרות אמר שאין כבר צורך בסים, כי ביטלו את הסים וגם את כרטיס האשראי.

לצ"ע כי לא ניתן על ידי הנואשת, בשום שלב, שוגם את כרטיס האשראי היא זרקה לאחר ששמעה שבוטל הכרטיס. לא ברור מדוע מלכתחילה עת הגיעו הנואשת למחירת היום לסופר פארם להחזיר הנרתיק, כרטיס האשראי, כרטיס הזיכרון ורשיון הנהיגה, היא לא הביאה עמה את הסים על מנת להחזירו לבתו, שהרי בשלב הנ"ל בעת הגיעו לחנות, ובטרם דיברה עם מנהל המשמרות, לא ידעה שהסים בוטל. משמעו, עובדה זו מתইישבת עם דבריה באמרתה שזרקה הסים בטרם מסירה הטלפון לחנות הטלפונים, והדבר אינו עולה בקנה אחד עם רצון לאייר את בעליו של המכשיר.

לנואשת היו טענות רבות כלפי גובה האמרה. יחד עם זאת, מסירה כי היא קראה את עדותה לפני שחחתה, ודבוקה בכך שהיא לא אמרה שהיא רצתה לפרקט את הטלפון אלא רק לפתחו אותו.

מעבר לדבר, הנואשת הייתה מוכנה לשלם 50 ₪ על מנת לפתוח את הטלפון הנעל שעליה בידי להחזירו לבתו, כגרסתה, אולם לא עשתה את המעשים המובנים והסבירים על מנת להחזיר הטלפון. לא פנתה למשטרה, לא פנתה לאחראים בחנות הסופרפארם ולא התקשרה, או למצער לא ניסתה להתקשר, לבעת הטלפון עת מצאה את פרטיה בנרתיק.

איןני מאמין לנואשת.

מצאת כי הנואשת מסירה גרסה אמת.

מצאת כי הנואשת מסירה גרסה שאין בה אמת.

גרסת הנואשת אינה עולה בקנה אחד עם העובדות שהוכחו. על פי ההלכה הפסקה גם הנוטל מצאה נכשל בגיןבה עת היה עיר לכך שניתן על פי מבחן סובייקטיבי לאתר הבעלים בשקייה, ולא עשה כך (ראו כב' השופט קדמי שם עמ' 619).

אני סבורה כי שאפרט להלן שגם אם הנאשمت מצאה הטלפון, הוא נלקח על ידה שלא בתמיינות והוא לא ניסתה לאייר את בעליו.

אני סבורה שהתנהלותה מלמדת כי התקיימה בה דרישת הבו זמניות, קרי, בשעת הנטיילה הכוונה לשולול מהבעלים את הטלפון.

צפיה בתקליטור מלמדת כי בעת שהנאשمت מצאה את הטלפון ולקחה אותו היא הניחה אותו על המדף לאחר שהחליפה מספר מילים עם הילדים הקטנים. עם זאת בחילוף שבריר שנייה, לקחה אותו בשנית והמשיכה לדבר בטלפון שהיא ברשותה כאלו לא ארע מאומה, גם כשעבירה מולה אשה שדחפה עגלת וגם כשעבירה מולה עובדת הסופרפארם לא אמרה שמצאה טלפון, החriseה.

משמע, הכוונה לשולול את הטלפון מבعليו שלילת קבע הייתה בו בזמן עם הנטיילה, וגם אם טענת ההגנה היא שהעובדה שהמתלוננת פנתה לילדים ושאלת אם הטלפון שלהם, מלמדת שלא רצתה לשולול את הטלפון מבعليו בעת הנטיילה, אין דעתך כדעת ההגנה, לדידי, פניה לילדים קטנים, ולא לעובdet המיקום שעבירה בסמוך אליה, בזמן אמת, אינה מלמדת על תום לב, ואני מלמדת על חוסר כוונה לשולול הטלפון מבعليו. עם זאת גם אם הטענה היא, כאמור איןני מקבלת הטענה, שפניה לילדים מלמדת על תום הלב והעדר הכוונה, קרי, שבדקה הראשונה לא התגבשה הכוונה לשולול מהבעלים, אז לא ניתן לומר כי לא נתגבשה הכוונה עם הנטיילה השנייה.

צפיה בתקליטור מלמדת כי הטלפון הונח במדף, הוחזר למדף לאחר הפניה לילדים הקטנים, ובהמשך, שבריר שנייה לאחר הנטיילה הראשונה נלקח בשנית והנאשمت המשיכה בדרךה. لكن לא ניתן לטעון, כי שטענה ההגנה, שהדרישה לבו זמניות לא קיימת, מאהר ונכפית בתקליטור פועלה של הנחת המכשיר ולקיחתו מחדש.

כשנלקח המכשיר מחדש, הנאשمت לא פנתה לאף אחד על מנת לברר אם הטלפון שלו.

הנאשمت לקחה את הטלפון, המשיכה בדרךה בין המדפים, לא פנתה לעובdet הסופרפארם שעבירה ממש לידה בסמוך למדף ממנו לקחה הטלפון, התנעה בקור רוח, שוחחה בטלפון שהוא בידה, הלכה למקום העבודה, כך לדבריה, סימעה את משימתה מול הלוקח, ופנתה לחנות הטלפונים על מנת לפתוח את המכשיר.

טענת הנאשמת לפיה בוחנות הטלפונים הוציא האדם מהחנות את הסים, איןנה עולה בקנה אחד עם גרסתה בזמן אמת במשטרה, וגם לטענה זו איןני מאמין.

במשטרה, ובזמן אמת, הנאשמת נשאלת באופן מאי בקשר לעניין הסים, וטענה כי הוציאה את הסים על מנת שלא תשאל שאלות ולא תתן הסברים וזרקה את הסים לפח.

איןני מאמין לגרסתה הכבושה והמאוחרת לפיה היא זרקה את הסים רק לאחר שנאמר לה שהסים בוטל בעת שלמהרת הגעה לחנות על מנת להחזיר את הנרתיק.

אם זו גרסת הנאשמת, מודיע, כאמור לעיל, לא זרקה את כרטיס האשראי? הרי נאמר לה שגם כרטיס האשראי בוטל.

ואם אכן נאמר לה שהסים בוטל ולכן היא זרקה את הסים, כיצד ידעה שלא להביאו לחנות עם הפריטים הננספים. היה

עליה להביא את הסים לסתורפארם ביחיד עם הנרטיק והפריטים הנוספים. משכך כאמור כיצד ידעה לא להביא את הסים עמה בעת שהגיעה לסתורפארם?

הgresה לפיה היא זרקה את הסים רק לאחר שהגיעה לחנות, אינה מתיישבת עם השכל הישר כמו גם אינה מתיישבת עם אמרתה במשטרת, המוצג ת/2. באמרתה, בಗליון 2, נשאלת הנואשת יותר מפעם אחת לעניין הסים והבחירה יותר מפעם אחת כי השאירה את הסים ואת הנרטיק אצלן ואת הכל, קרי, את כל התעוז, ומסרה רק את הפלאפון לחנות כי רצתה שיפתחו את הפלאפון, ולא רצתה לתת למוכר בחנות מיליון הסברים, כך בלשונה.

זאת ועוד, מאמרתה עולה, שלא כפי שטענה בעדותה בבית המשפט, שבעת שהיא מסרה את הטלפון בחנות היא כבר ידעה שבנרטיק נמצאות התעודות, שהרי, אם לא כן כיצד ניתן להבין את תשובתה באמרתה באופן אחר?

תשובתה לשאלת למה היא לא הביאה את הטלפון עם הסים לחנות הייתה: "הشرطן אצל נרתיק של הפלאפון את הסים והתעודות והכל. רק פלאפון רציתי שהוא יפתח שלא לתת למוכר בחנות מיליון הסברים" (גליון 2 שורות 21, 22).

אם תום לב יכול להתישב עם אדם שלא רוצה לתת הסברים?

גם באמרתה הראשונה התייחסה הנואשת לכך שלא רצתה לתת הסברים לבעל החנות ורק רצתה שיפתח לה את הטלפון.

גם אם נקודת המוצא היא שהנאשת ערה לכך שפתחית הטלפון משמעותה פרטוט הטלפון, וברגע שמנורמת הטלפון כל הזמן של הטלפון נמחק, אז, עת אישרה הנואשת את הפעולה לבעל החנות, כדבריה, הנואשת נהגה בטלפון כמנתה בעליים. הנואשת הורתה לפתוח את הטלפון וכשנאמר לה שהדרך היחידה לפתיחת את הטלפון זה לפרט את הטלפון וכל המידע שיש בטלפון ימחק, היא לא אמרה מואמה, ולא שאלה שאלות נוספות, ולגרסתה הוайл ובידה היה הסים קارد (ראו עמ' 22 סיפה).

לgresתה, ברגע שהיתה מקבלת את הטלפון היה בידה להחזיר את הטלפון, עם הסים קارد ולדעת מה מספרו.

gresת הנואשת איננה עולה בקנה אחד עם ההגיוון.

זאת ועוד, ביום בו ארע האירוע, משטרת ישראל התקשרה לנואשת והזמין אותה לחקירה.

לדבריה, לא נאמר לה מודיע היא מוזמנת לחקירה. יחד עם זאת, בעת שהמשטרת התקשרה לנואשת, הנואשת הייתה ערה לכך שבנרטיק הטלפון אותו היא שמרה היה ראשון נהגה וכרטיס אשראי של בעלי. זו הייתה גרסתה במשטרת. הנואשת אמרה לחוקר שחקר אותה שהיא שמרה את הנרטיק כי היה בו ראשון נהגה וכרטיס אשראי.

gresת הנואשת לפיה החוקר לא שאל אותה מתי היא גلتה את כרטיס האשראי ואת ראשון נהגה, אינה עולה בקנה אחד עם אמרתה במשטרת. מקריאת האמרה, המוצג שסומן כ - ת/1, עולה כי הנואשת מסרה שהיא יודה לחנות

הפלאונים בקנין, שאלת אם ניתן לפתח לה את המכשיר. נאמר לה שה騰נאי לא נמצא כרגע ושתshaיר את הטלפון. היא אמרה שהיא חוזרת לעבודה מחר ותיקח אותו. היא השירה את פרטיה ובלשונה "טלפון היה בנווה", שמרתית את הנרטיק כי היה בו ראשון נהיגה וכרטיס אשראי. אמרתי יומם שני אני אחזר לעבודה ואשאלה בהנהלת הקנין אם מישחו איבד טלפון".

משמעות האמירה לפיה שמרה את הנרטיק בשל ראשון הנהיגה וכרטיס האשראי נאמרה בהקשר לשיחתה עם העובד בחנות הטלפונים, ולא נאמרה בהקשר אחר, כפי שנסתה הנואמתה לומר ולהרצ בעדותה בבית המשפט.

זאת ועוד, גם אם רק בשעות הערב מצאה הנואמת בתוך הנרטיק ראשון נהיגה וכרטיס אשראי, כගרסתה בבית המשפט, לא ברור מדוע הנואמת לא נסתה מיד לברר את מספר הטלפון של בעל ראשון הנהיגה ולא ניסתה ליצור קשר עם בעל הרשיון ולומר לו שמצאה את הטלפון שלו ואת ראשון הנהיגה וכרטיס האשראי שלו, גם אם מצאה הדברים מאוחר בערב, כगרסתה (עמ' 21).

התנהלותה כగרסתה, קרי, פניה להנהלת הקנין למחירת היום כגרסתה, ולא לבעלת המכשיר תמורה, ואין מלהמת על תום לב, נהفور הוא.

הנאמת לא ידעה להסביר את התנהלותה (עמ' 21). גם הסבירה לפיו לא התקשרה לבעל הטלפון לאחר למצוא הפרטים בשל העובדה שהטלפון היה בחנות והוא בבית, תמורה.

זאת ועוד, הנואמת לא מסרה לשוטר עת התקשר אליה והזמין אותה לחקירה, ביום האروع, גם אם לא קירה בין מציאת הטלפון לזמן המשטרת לחקירה, שהיא מצאה טלפון ומפתח קצר הזמן לא עליה בידה להגיע למשטרת מיד לכשהיא מצאה את הטלפון, והוא מנצלת ההזדמנות שהשוטר התקשר אליה, לומר שהיא מצאה טלפון בחנות הסופרפארם.

טענה כי היא לא סקרה לקב"ט ולאחרים בסופרפארם שהיא מצאה טלפון מאוחר והוא רצתה להחזיר את הטלפון לבן אדם עצמה, כך בלשונה (עמ' 31), לא עולה בקנה אחד עם השכל הישר, ואני מאמין לה.

לגביה הסים, קרי, העובدة שהסימן לא הובא על ידה לחנות הטלפונים.

הנאמת מסרה כי לא שקרה במשטרת, ואת אמרתה במשטרת לפיה הגיעו לחנות הטלפונים בלי כרטיס הסים הוайл והיא לא רצתה שיאלו אותה שאלות, והיא לא רצתה לתת הסבר לגבי הסים, תרצה בעדותה בבית המשפט, באופן שהמחשבה שלה באותו רגע הייתה אחרת, והיא לא אמרה לבעל החנות שהיא רוצה לדעת מי הבעלים של הטלפון, ואולי באמת הייתה צריכה לעשות כן, הוайл והיא חשבה אחרת. טענה כי החוקרensus עליה, ולא רצה להזכיר לה, הלחיז אותה, והיא התרגשה ורצה שהוא יעצוב אותה, ولكن היא אמרה את מה שכתוב בamartha. זאת ועוד, היא לא ידעה ובלשונה, שכך הולך להגרר האروع (עמ' 33, 34).

אני מאמין לנואמת.

गרסתה בבית המשפט הינה גרסה שאינה עולה בקנה אחד עם השכל הישר ועם התנהלותה.

לצין כי אינני מתייחסת בהכרעת הדין לאמורות שהוגשו בהסכמה, האמורות שסומנו כמפורטים ת/4, ת/5 ו- ת/6, ולדברים אשר נאמרו הן למثالונת והן לשוטרת על ידי העובד בוחנות.

יחד עם זאת, אמרת הנאשمت, המוצג ת/1, התקבלה כראיה, ובאשר לאמורת הנאשמת נתען כלפי במהלך חקירתה, כי קיימת טענה שהגעה לוחנות הפלאפון ואמרה למוכר שהילד שיחק לה בפלאפון והוא רוצה לשנות את הסיסמה ולכן היא השaira את הטלפון, והנאשمت לא שלהה את הדברים. הנאשمت לא טענה כי היא לא כך אמרה. כפי שאמרה מספר שורות לאחר מכן באמرتה (בשורה 35), לגבי שאלה שנשאלת "לא נכון". באשר לדבריה בוחנות, הנאשمت השיבה כדלקמן: "אני לא חיבת להסביר לאף אחד מה עשית".

משמע, לכואורה מדבריה עולה שהיא לא שלהה את העובדה שהיא אמרה בקשה בוחנות הטלפונים לשנות סיסמה, בשל העובדה שבנה שיחק עם הטלפון.

זאת ועוד, במהלך עדותו של העד מר שיינקמן העד מסר כי עבד החנות אמר שהטלפון נשלח לפירמות ולא הייתה התנגדות לדבריו ע"י הגנה (עמ' 12).

אני סבורה כי אין לקבל את טענת הגנה לפיה לא הוכחה העבירה של גנבה על ידי מציאה בשל העובדה שלא מתקיימת הדרישה של הבו זמנית.

כאמור, הנטילה הייתה בשני שלבים ואין טוב מראה עיניים.

צפיה בתקליטור המוצג ת/9 מלמדת, כפי שציינתי לעיל, שהנטילה הייתה בשני שלבים.

בשלב הראשון נטלה את הטלפון, פנתה לילדים, הניתה את הטלפון על הדלפק ומיד לקחה את הטלפון פעם נוספת.

משמעות אם נתען על ידי הגנה כי השיחה עם הילדים מלמדת שלא התכוונה לשלול מהבעלים בעת הנטילה, ואין דעתך כדעת הגנה, לדידי, פניה לילדים קטנים אינה מלמדת על תום לב בנסיבות האrouע, בהן היו במקום אנשים בוגרים ועובדיה בוחנות, אז, לאחר הנטילה הראשונה, הטלפון הוחזר למדף ואז נטלה הטלפון בשנית. למעשה, לגבי הנטילה השנייה לא ניתן לומר שלא נעשתה בכוונה לשלול מהבעלים.

לכן בשלב השני התקימה הדרישה של הבו זמנית הויאל ובשלב השני נצפית הנאשمت משוחחת בטלפון השני אשר היה ברשותה בקור רוח, וממשיכה לחולף בי"שביל" בין הדוכנים ולא פונה לאישה שעוברת מולה ולא לעובדת בוחנות שעוברת מולה, ומנסה לברר למי שיר המCSIר.

זאת ועוד, באשר לעבירה של נטילה במציאות, מתגבשת העבירה כאשר נטול האבידה עיר שניתן לאתר את בעליה בשקדיה סבירה והוא לא עווה כן.

אני סבורה כי לא ניתן לומר במקרה הנדון, כפי שערת בא כח הנאשمت, שהאבידה נלקחה במציאות כדי להחזיר אותה לבעליה.

אני סבורה כי הנואשת נכשלה גם באופן שלא פעולה על פי המוטל עליה על פי חוק השבת אבידה. לא השיבה את האבידה לבעה, לא התקשרה למשטרה ולא פנתה לאחרים בסופרפארם והודיעה להם כי מצאה את הטלפון בשטח הסופרפארם.

יחד עם זאת, לא בעבירה על חוק השבת האבידה מואשת הנואשת.

הנואשת מואשת בעבירה על פי חוק העונשין. אני סבורה כי העובדה שהנאשת יצא מהחנות מבלי לומר מואהמה לאחר שהרימה את הטלפון, למצער בשנית, היא הנותנת שבשלב הנ"ל נתגשה בה הכוונה לשול את הטלפון מבתו. העובדה שהנאשת פנתה לחנות הטלפונים במקום למשטרה ובחנות נאמר לה, לדבריה, כפי שמסרה בבית המשפט, שהדרך היחידה לפתח את הטלפון היא באופן שהטלפון יפורט וכל הזיכרון אשר על הטלפון ימחק, והנאשת אישרה לבצע את הפעולה, היא הנותנת שהנאשת לא התכוונה להחזיר את הטלפון.

מעבר לכך, העובדה שהנאשת לא פנתה לחנות הטלפונים ובקשה שישו לה למצוא את בעל הטלפון, ולא ספרה בתום לב, שמצוה את הטלפון והוא רוצה לפתח אותו על מנת למצוא את בעליו, והתנהלה באופן הפוך, הבירהה באמורויה חד משמעית כי היא לא רצתה להישאל שאלות, ולא סקרה שעלה למסור הסברים בחנות, אך מסרה לה בחקירה הראשונה והן בחקירה השנייה, היא הנותנת שהנאשת התכוונה לשול את הטלפון מהבעליים.

טענת ההגנה לפיה הפניה לילדיים מלמדת שלא הייתה לנואשת כוונת גנבה, אין כדי לקבלה, הוואיל ולאחר שפנתה לילדיים הינה הינה את הטלפון על הדלפק, ורק בהמשך הרימה אותו פעמי נספת, ואם לא נתגשה העבירה עם הנטיילה הראשונה, למצער התגשה ההחלטה בלבבה בעת שהרימה הטלפון בשנית.

העובדת שהנאשת נῆשה לחנות פלאפונים הקרובה למקום המציה, במקום לפנות למי מאנשי הסופרפארם, מלמדת שהנאשת לא התכוונה להחזיר את הטלפון.

העובדת שהנאשת נῆשה להנחלת הקניון ובהמשך לסופרפארם עם הנרטיק, אינה מלמדת מואהמה, הוואיל ובשלב הנ"ל הנואשת נקרה לחקירה במשטרה והדעת נוותת שהנאשת, גם שטענה שהיא לא קיירה בין הדברים, הייתה ערוה לכך שיש סיכוי שהיא מזמנת לחקירה במשטרה בשל הטלפון, שהרי מדובר עליה שהיא ידעה שהמוקם מצולם, ומדובר עליה שהיא הבינה שהזאת מי שלקח את הטלפון ידועה (ראו עמ' 24 שורה 26). אחד מהסבירה הלא סבירים של הנואשת באשר לעובדה שלא פנתה על אתר לעובדי הסופרפארם היה, כי היא לא מכירה העובדים, לא יכולה לסמן על שהוא אחר ואם היה מדובר בבחורה שלא עבדה בסופרפארם מי אמר שהוא מחפשים אותה, אך בלשונה, ובלשונה "ובסופרפארם יש טלפון ובמצלמות רואים אותו אני לקחתי טלפון" (עמ' 24 שורה 26).

זאת ועוד, טענת ההגנה לפיה קיים מחדל חקירותי ונזק ראייתי בשל העובדה שמנהל התחזקה לא נחקר, איןנה ברורה הוואיל וגם אם פנתה הנואשת למחירת היום למנהל התחזקה, והוא זה שהפנה אותה לסופרפארם, הפניה הייתה בשלב שבו הנואשת כבר זמינה לחקירה במשטרה, בשלב מאוחר, ולא בשלב הראשוני, והיה בידה בשלב הנ"ל, לפנות לבעלת הטלפון ישירות, הוואיל ושם היה רשום בראשון הנהיגה.

הנאשת לא לקחה אחריות מלאה על התנהלותה הפלילית, כפי שנטען בסיכון ההגנה.

החוקר בן שימול אישר כי פרטם שמסרה הנאשמה בחקירתה ניתן היה ללמידה על נוכנותם מהתקלitor, קרי, את העובדה שהטלפון נמצא על ידי הנאשמת. יחד עם זאת אין באמור, קרי בעובדה שהטלפון נמצא, כדי לשולח את העובדה שהנאשמת עברה עבירה גניבה על ידי מציאה.

העובדה שלא פנתה בו ביום לאתר את הבעלים של הטלפון הגם שהיא בידה ראשון הנהיגה של בעל הטלפון, ואין נפקא מינה שלדבריה היא גلتה את ראשון הנהיגה ואת כרטיס האשראי רק בשעות הערב, מלמדת כי הנאשמת לא התכוונה להחזיר את האבידה לבעליה, ופעלה על מנת להחזיר את האבידה למחרת היום, רק לאחר שנקרהת תחנת המשטרה. תמהוה תשובה הנאשמת לפיה כאמור לעיל לא השaira את הטלפון בסופרפארם, בידי העובדים, כי לא סמכה עליהם. תמהויים לא פחות דבריה לפיהם בשל העובדה שנכפיה במצולמות "וכבר הרימה את זה" (עמ' 24 שורה 26), לא החזרה הטלפון לדף, או לא השaira במקום (עמ' 28 שורות 19, 20).

מעבר לדברי, לדברי הנאשמת היא פנתה להנהלת הקניון ובהמשך לסופרפארם עם הנרתיק על מנת להחזירם, ואמרה שהיא יכולה להחזיר את הטלפון. נשאלת השאלה מדוע לא ניגשה הנאשמת מיד עת הגיעו למקום, לחנות את הטלפון, על מנת לבקש את הטלפון ועל מנת להחזיר את הטלפון ביחיד עם כרטיס האשראי וביחד עם כרטיס הסים וביחד עם כרטיס הזיכרון וביחד עם ראשון הנהיגה, להנהלת הסופרפארם.

עובדת היא שכאשר הנאשמת חזרה לסופרפארם למחרת היום ושותחה עם העד מר גימלרו שנייקמן, היא לא הגיעו לחנות עם הטלפון, היא הגיעו עם נרתיק בו היה כרטיס אשראי וראשון הנהיגה ולא הסים, ומר שנייקמן, הגם שידע שהטלפון הושאר בחנות של הסולורי, קר בלשונו, שאל איפה הטלפון, והנאשמת אמרה שלקחה את הטלפון למיטה, וכי אין לה את הסים הוואיל ולא החזרו לה את הסים.

משמעות, למר שנייקמן מסרה הנאשמת גרסה נוספת ו שונה אודוט הסים, הגם שבוחקירותו הנגדית לאחר חקירה דוקנית, טען כי אפשרי שהנאשمت אמרה לו שהסים אצלה בעסק והוא יכולה להביא את הסים.

נשאלת השאלה, אם הנאשמת התנהלה בתמיינות מדויק היא לא הביאה את הסים עמה מיד עת פנתה לחנות. מדובר בשאיתה הנאשמת את הסים, בדבריה, בית העסק שלה ולא הגיעו לחנות הסופרפארם עם כל הפריטים שהיו שייכים לבעלת הטלפון.

איןני יכולה לקבל את גרסתה של הנאשמת לפיה היא לא ניגשה לקופאייס בסופרפארם מיד לאחר שמצאה את הטלפון הוואיל והתקשר אליה ל��ח והוא מיהר לחזור למקום העבודה.

באשר לטענות ההגנה לפיה לא ניתן להתייחס בהכרעת הדין לעניין אמירות הנאשמת בפני בעל החנות כפי שעולה מהמוצגים ת/4 ו-ת/5, ועסוקין בעדויות שמיעה שאין קובלות לאמתות תכנן, אך לא מצאתי להתייחס לעדויות השמיעה האלה בשל תרומתן הגבואה להוכחת הלך רוחה של הנאשמת בזמן אמת, הגם שכאמור המסמכים הוגשו בהסכמה עוד לפני שההגנה התנגדה לעדויות השמיעה המצוויות באחד מהם. כמו כן, לאתייחסתי בהכרעת הדין לעדות השמיעה המצוייה במוצג ת/6, שם נטען שהმოკრ אמר לרს"ר אשכנז, שהגיעה מישיה לאפס את הטלפון בטענה שבנה שיחק אותו, וזאת חרף העובدة שבא כח הנאשמת לא טען כנגד עדות השמיעה המצוייה בת/6 בזמן הגשת המוצג לרבות בסיכון.

יחד עם זאת נאמר לנשمة עת נחקרה במשטרה, המוצג ת/1, מוצג שהוגש בהסכמה, שקיימת טענה לפיה אמרה לモכר שהילד שיחק לה בפלפון והוא רוצה לשנות את הסיסמה ולכן היא השaira את הטלפון, והנאשמה לא שללה את הדברים והשיבה כי היא לא חייבת להסביר לאף אחד.

את דבריה של הנשمة באמرتה מצאתי להביא במסגרת שיקולי בהכרעת הדיון.

אני סבורה כי התנהלות הנשمة הינה התנהלות המצביע על חוסר תום לב ועל כוונת גנבה שהתגבשה ברגע ההליכה.

אני סבורה כי פניה לשני ילדים קטנים, בהנחה שנוסח הפניה היה כגרסתה, קרי אם המכשיר שייך לאם, ומיד לאחר מכן לא פנתה למי מעובדי החנות הגם שהיו בסביבתה, מלמדת על כוונת השיללה מהבעליים בעת היותם עדין בתחום החנות, ואין מדובר בנטילה תמים.

מעשה יציאת הנשمة מהחנות ללא נסiouן לאתר בעליים בחנות, או לפנות למי מאנשי החנות ולהודיע כי מצאה טלפון ולהשאיר את פרטיה בחנות טרם עדיבת החנות, היא הנותנת כי הייתה לה כוונה פלילית בעת הנטילה, לטעמי השלמת הנטילה הייתה עם היציאה מהחנות.

לאור כל האמור לעיל מצאתי כי יש להרשיע את הנשمة בעבירה של גנבה על ידי מציאה, עבירה לפי סעיף 383(ג)(1)(ד) ובאופן שהנאשמה ביום 2.2.17 גנבה את נרתיק הטלפון עם הטלפון של המתלוונת אשר השaira את הטלפון ובו כרטיס אשראי ורשויות נהיגה בתוך הנרתיק בחנות הסופרפארם. הנשمة הלכה מיד ובסמוך לחנות פלאפונים בשם "סיטי פון" ובקשה לאפס את המכשיר.

הנאשمة השaira את המכשיר בתיקון ומסרה כי תגיע למחרת.

במהשך היום התקשר החוקר אדוין יצחק לנשمة וזימנה לחקירה בתחנת המשטרה.

למחרת היום, ביום 3.2.17 הגיעו הנשمة לסניף ומסרה למර שנייקמן את נרתיק הטלפון ללא כרטיס הסים.

בנסיבות אלה בהן פעומים נלקח הטלפון על ידי הנשمة מהمدף, לא מצאתי להתייחס לטענת בא כח הנשمة לפיה לא ניתן להרשעה בעבירה חילופית על פי חוק השבת אבידה, בשל העובדה שלא

הזהרה, הויאל וכאמור מצאתי להרשעה בעבירה של גנבה על ידי מציאה.

הכרעת הדין נמסרה לצדדים ביום 9.4.18, כ"ד ניסן תשע"ח.

המסמך הופק היום, ג' אייר תשע"ח, בהעדר הצדדים.